

KOMMUNISTISK POLITIK

Tusinder af unge har slået lejr i det centrale Madrid, Spanien. Foto 17. maj, fra acampadasol

SURPRISE! SURPRISE!

Nr. 11

15. årg.

2011

27. maj

-

10. juni

Støttepris 20 kr.

TEMA: Finanskapitalens EU - Krise og protest

Hvis Enhedslisten var spansk s. 2 • Cuba: 6. partikongres s. 3 •
2020: Blå eller 'rød' s. 4 • Efterløns-indgreb er socialt skævt s. 5 •
S: Alternativet til VKO? s. 6 • Oliekamp Arktis s. 8 •
CSC presses af konflikten s. 9 • Ledig på arbejde s. 11 •
Ingen regner med den spanske revolution s. 12 • Euro-krise s. 14 •
EU-demokratiets nedskæringer s. 15 • NATO's drabsorgie s. 17 •
Savage Rose 2011 s. 18 • 90 år: Kominterns 3. kongres s. 20 •
Debat s. 22 • Sociale medier s. 23 • Spansk solidaritet s. 24

Hvis Enhedslisten var spansk

KOMMUNISTISK POLITIK

Hvis Enhedslisten var et spansk venstrefløjsparti, ville det støtte Helle Thorning Schmidts partifælle Jose Luis Rodriguez Zapatero og hans PSOE som premierminister og regeringsparti. PSOE er medlem af både Socialistisk Internationale og De europæiske socialdemokrater.

Zapatero har været premierminister siden 2004, og spanierne har fået nok af ham. Hundretusinder, fortrinsvis unge, har været på gaderne i protest mod det borgerlige partisystem og krævet reelt demokrati, jobs, velfærd. Zapatero har efter EU's diktat leveret nedskæring på nedskæring af den offentlige sektor, forhøjelse af pensionsalderen og barsk fattigdom for en stor del af sin vælgerskare. Ved lokalvalgene fik PSOE en sviende tilbagegang.

Zapatero og hans parti er forhadet af den militante spanske ungdom. Hvis det stod til den alene ville han og det være lige så færdigt som andre gamle partifæller som tunesiske Ben Ali og ægyptiske Hosni Mubarak.

Nu er Enhedslisten jo et dansk parti, folketingets mest venstreorienterede, og det betyder, at partiet støtter det spanske oprør. Det koster ikke noget og kan kun give det sympati blandt unge, der føler de er i samme båd, eller hurtigt kan komme det, som den spanske ungdom, der ikke gider synke mere.

Men i Danmark støtter Enhedslisten Helle Thorning Schmidt som kommende statsminister, og ser frem til en S/SF-regering uden Vestagers 'Radikale'. Det skal sætte Danmark på en ny kurs med en ny politik. Men man behøver kun at kaste nogle få blikke på de to partiers fælles Fair Plan-2020 for at se, at det er lige så nyliberal politik for at lade det store flertal betale for krisen og lade kapitalen og bankerne trives på en stadig voksende masseelendighed.

I det endelige regnestykke er der ikke den store forskel på blå og 'rød' 2020-plan. De har et fælles forkert udgangspunkt: at der vil være et statsunderskud på så og så mange milliarder i 2020 og at det er de hårdtarbejdende skatteborgere, som skal betale for at det bliver elimineret, både på den ene og anden måde. Derfor bliver hele regnestykket også forkert. Operation 2020 er simpelthen en klam borgerlig fidus fra starten, en vaskeægte limpind, i både rødt og blå.

Danmark er ved at være ude af sin periode med kontrakt-politik, siger de kloge politiske kommentatorer. Nu skal der igen forhandles mellem partierne om politikken. Det 'samarbejdende folkestyre' er på vej tilbage, Christiansborg-politik vil igen blive 'kompromis'ets kunst' og blokpolitikken, som er praktiseret med hård hånd af blå blok, vil blive blød op, når 'de røde' kommer til. Resultatet af en S/SF-regering – med støtte, mere eller mindre vekslende, fra Radikale og Enhedslisten – vil utvivlsomt blive en grumset blanding af de to 2020-planer.

Det har ingen brug for. Slet ikke den nuværende generation af unge, der tilbydes et længere slidsomt arbejdsliv for kapitalen til en ringere betaling og med dårligere 'velfærd' end forældregenerationen.

Den spanske ungdom – og den græske med, i øvrigt – har smagt 'rød bloks' plan, og vil ikke have den. De er ved at skabe massebevægelser, der vender sig imod begge de to kapitalistiske regeringsalternativer og deres planer, der ikke er så forskellige fra land til land. Blåt er blå og 'rødt' er falsk over det hele.

Alt det sagde Enhedslisten ikke noget om på det netop afholdte landsmøde, som kritiserede S/SFs 2020-plan for - nøjagtig som VKO-regeringens – at ville reducere den årlige vækst i det offentlige til 0,8 pct. i slutningen af perioden.

- Det vil uundgåeligt betyde forringelser af kernevelfærd. Det vil vi arbejde imod. Og i bund og grund handler det om fordeling, sagde Johanne Schmidt-Nielsen, der alligevel vil foretrække S/SF's plan.

Landsmødet besluttede også, at det havde været rigtigt at starte krigen mod Libyen, men også at afslutte den et par uger senere.

Liste Ø øver sig i at støtte og så ikke gøre det alligevel. Hvis de danske unge vender sig mod en S/SF-regerings krisepolitik til gavn for kapitalen og bankerne, vil Enhedslisten utvivlsomt støtte det; og så ikke alligevel.

Redaktionen 24. maj 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**PK's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 375 kr.

År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner

1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 03.06.11

Om Cubas Kommunistiske Partis 6. kongres

”Vi må korrigere de elementære fejl vi har begået i de fem årtiers opbygning af socialismen”.

Raul Castro, statschef og kommentarformand for det kommunistiske parti

14 år efter den seneste kongres indkaldte Cubas Kommunistiske Parti (CKP) den 6. kongres fra den 16.–19. april i Havanna. 50 års dagen for invasionen i Svinebugten blev valgt som termin.

Allerede før partikongressen kom der gentagne udtalelser fra partiledelsen, som skulle informere om den fremtidige kurs for partiet og landet. Således meddelte statschef Raul Castro, at den økonomiske udvikling af Cuba ikke længere kunne fortsætte på samme måde. Men i grunden talte Raul ikke om nye problemer eller symptomer i den cubanske økonomi.

Særlig efter det socialimperialistiske Sovjetunionens sammenbrud er landets økonomiske problemer vokset. Selvom der siden igen har været nogle lettere genoplivningsfaser, bl.a. i kraft af aftaler med nye alliance- og handelspartnere som Kina, har de voksende problemer ikke rigtig kunnet inddæmme og trænges tilbage.

Hverken den vigtigste forbundsfælle Venezuela eller forretnings- og handelspartnere som Kina, Rusland og Brasilien har vedvarende kunnet stabilisere landet. Et strategiudkast fra Cubas Kommunistiske Parti fastslog f.eks., at fra 1997-2009 er mere end ti milliarder dollars i import og eksport forduftet.

Oveni har den fortsatte amerikanske embargo og følgerne af 16 orkaner bidraget yderligere til den anspændte økonomiske situation. I kraft af den tungtvejende flaskehals, som består i ikke at være selvforsynende med levnedsmidler, er et sortbørsmarked vokset frem med alle dets negative symptomer som korrupsion, prostitution, underslæb og røveri.

I år regnes der med import af levnedsmidler for 1,8 milliarder dollars. Samtidig er afgifter, priser og skatter steget. For dagligt at overleve på Cuba har det længe været praksis, at genstande, materialer, produkter til dagligt behov fra de statslige bedrifter og indretninger bliver stjålet - dels til eget forbrug og dels som byttemidler på sortbørsmarkedet.

En stadig voksende uformel sektor er i årenes løb blevet etableret, som

staten opgav sin kontrol med, legaliserede eller tålte. Foranstaltninger af socialistisk karakter, der er gennemført siden den borgerligt-demokratiske revolution på Cuba i 1959, trænges endnu længere tilbage med bekendtgørelserne og beslutningerne på den 6. kongres om udvidelsen af den privatøkonomiske sektor.

Private små bedrifter skal have mere frihed, den statslige kontrol skal yderligere skæres ned. 500.000, og senere 1,3 millioner statsansatte afskediges. Som afslutning på den 6. kongres blev den privatøkonomiske sektor for 178

brancher legaliseret, og 171.000 nye licenser udstedt.

De planlagte forholdsregler minder om økonomiske forandringer, som for længst er gennemført i Kina og Vietnam. Politisk set kunne et arbejderklassens diktatur ikke sætte sig igennem.

Hvorfor det oppustede bureaukratiske apparat først nu og ikke langt tidligere er blevet neddroset skyldes vel i, at apparatet var bange for masserne. Fyringer i millionstørrelse ville sikkert blive besvaret med modstand. Det er et faktum, at der ovenpå sammenbruddet af de revisionistiske regimer blev afsløret et oppustet bureaukratisk apparat i disse lande.

Også Cuba satte sig tidligt og uden stor modstand i afhængighed af der socialimperialistiske Sovjetunionen, og deltog af samme grund med soldater i stedfortræderkrige i Angola, Etiopien, Zambia og Somalia. For disse tjenester fik landet vigtige råstofleverancer i bytte for sukkerrør og citrusfrugter, men kunne ikke opbygge en selvstændig og holdbar industri.

Med den nu officielle magtoverdragelse af formandskabet fra Fidel Castro til hans bror Raul Castro på den 6. kongres vækkes der minder om den antidemokratiske feudale praksis i Nordkorea.

Trods alle disse fejltagelser har Cuba kunnet regne med solidaritet fra marxister-leninister, når det handlede om at modstå angrebene fra USA-imperialismen (hvis kyst ligger 90 mil fra Cuba), om at forsvare den nationale suverænitæt og redde dets landvindinger inden for uddannelses- og sundhedsvæsen.

Omstillingsprocessen hen imod privatkapitalisme synes at angive det videre forløb i henhold til den faktuelle situation og de objektive drivkræfter, ganske uanset om CKP nu vil forhindre denne udvikling eller ej.

Korrespondance Arbeit/Zukunft

Oversat fra tysk af Kommunistisk Politik

Arbejdere, unge, pensionister skal betale for 2020-planerne

Blå eller 'rød': Ingen af dem duer

Begge blokke garanterer, at arbejdslivet skal forlænges, erhvervslivet forkæles og dansk deltagelse i krige på andre kontinenter fastholdes. Demagogien er samstemt

Som vælger til det kommende folketingsvalg er der ikke noget at sige til, hvis man oplever sig i samme situation som besøgende i et omrejsende tivoli: *Der er frit valg på alle hylde.*

Den ene tombola konkurrerer med den anden skråt overfor. Begge falbyder 'gevinster', der indeholder såvel lækkerier eller lokkemad grundigt krydret med giftige produkter. Det er som Kinamandens kager: Man aner ikke, hvad spådommen eller visdomsordene indeholder.

Såvel 'Blå' som 'Rød' Tombola lover guld & grønne skove. Under deres forskellige betegnelser for deres forkromede løsningsmodeller – "2020-planen" og "Fair løsning" – gemmer der sig en identisk opfattelse af samfundets problemer, hvilket i begge tilfælde er yderst imaginære.

Begge blokke tager udgangspunkt i, at arbejdsmarkedet står over for en akut trussel om arbejdskraftmangel, ligesom Danmark inden år 2020 vil oparbejde en gæld på 46 milliarder kroner, hvis ikke der gribes ind. Med mere end 800.000 personer i den erhvervsaktive alder gående ledige og millioner af østeuropæere, for hvem det ville være en julegave at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, så er al snak om mangel på arbejdskraft en latterlig påstand, der bør tage plads på hylden sammen med 'ældrebyrde' m.m. Med hensyn til udsagnet om gælden så blev det allerede for et halvt år siden afsløret som en løgn, da finansminister Claus Hjort Frederiksen afleverede budgettet til EU. I den grad der skulle oparbejdes en vis størrelse gæld, så er den oplagte medicin, at vi trækker vore tropper hjem fra alle udlandseventyrene, der i deres krigsforbryderiske karakter min-

der om dansk udenrigspolitik fra midten af sidste århundrede.

Eliksiren er grundlæggende den samme: Arbejdslivet skal forøges, erhvervslivet skal forkæles, og Danmark skal i større grad engagere sig i krige på andre kontinenter. Disse entydige og klare fælles målsætninger bliver totalt ugenomsigtige, idet medierne fuldstændig tager afsæt i blokkens gensidige mudderkastning, hvor de åbenlyse afgørende overordnede træk forsvinder til fordel for en diskussion om hinandens detaljer.

Arbejderen og vælgeren efterlades i en total forvirring. Tombolaernes lokketoner drøner fra begge sider af tivoliets grussti.

2020-plan

Statsminister Løkke Rasmussen lagde i sin nytårstale kortene på bordet ved at erklære pensionsalderen og efterlønnen krig. Det er faktisk lykkedes ham i en alt for stor grad ved hjælp af manipulation at slippe rimeligt uberørt af sted med at rokke ved to så store kæphester, som på det nærmeste udgør de sidste to stumper af det danske velfærdssamfund. Fire måneder efter nytårsbomben står det nu med forliget med De Radikale, Kristendemokraten og den tro følgesvend Dansk Folkeparti klart, hvad regeringens politik går ud på. Alligevel er mange faldet for demagogien om nødvendigheden af forringelserne, ligesom løftet om skattestop er blevet slugt af en række godtroende sjæle.

Bortset fra én klar udmelding fra Rød blok, nemlig fidusen i, at vi alle skal have arbejdsugen forøget med en ekstra time, så har blokken holdt kortene betydelig mere tæt ind til kroppen, hvilket i øvrigt har udgjort en hovedhjørnestein i kritikken fra modstanderens lejr. I maj kom så den 'røde' forløs-

ning i form af modellen "Fair løsning". Dette indlæg vil i forhold til nogle faglige indgange gå lidt i dybden på det saglige i det løsningsforslag.

Fair løsning

Det kan fra starten af fastslås, at Rød blok ikke har den mindste plan om at tilbagerulle de værste reformer, som VK-regeringen med deres nationalistiske støtteparti har gennemført med store omkostninger for arbejderklassen og fattige i Danmark i al almindelighed. Eksempelvis vil den værste knast i den forbindelse – halveringen af dagpengeperioden fra fire til to år – få lov til at stå tilbage med gældende virkning.

Der bør også peges på, at Blå blok med angrebene på efterlønnen og pensionsalderen har forbrudt sig på det såkaldte Velfærdsforgit, der for år tilbage med Socialdemokraternes stemmer sidst forringede pension og efterløn. Med dette brud kunne et 'arbejderparti' erklære forliget for ophævet og derved tage udgangspunkt i de daværende ordninger, når de kom til magten. Glem det! Dette fatamorgana har S-SF skudt ned for længst.

Kigger man grundigt efter i Fair løsning, vil man finde, at Rød blok vil fjerne – i hvert fald i en vis udstrækning – prisloftet over uddannelsesaktivitet. Beskæftigelsesminister Inger Støjberg har bestemt et maksimumbeløb på 3.500 kr. for et uges kursus, hvilket har betydet, at eksempelvis en lang række arbejdsløse chauffører er kommet i klemme, da forudsætningen for, at de kan opnå en ny arbejdsplads, er, at de gennemfører et udvidet EU-kursus. Det kan de ikke, fordi det koster 7.000 kr.

S-SF har også udmeldt, at de vil forenkle regelrytteri i dagpengeloven, som i øvrigt efter skatteloven er Danmarks største. Det er i hvert fald en kendsgerning, at regelrytteri i adskillige årtier – under skiftende regeringer – har været en plage for de arbejdsløse, så tiden vil vise, hvorvidt en eventuel anden regering gør alvor med løftet.

Endelig vil en større del af ansvaret i

ledighedsforløbet skubbes over til akasserne. Det vil være til fordel for akasserne og den enkelte ledige. Generelt kan man roligt fastslå, at jobcentrene og de private aktører har haft samme funktion som det at løbe spidsrod.

Hurtigere aktiveringspligt

I dag har dagpengemodtagere, der som nye træder ind i de arbejdsløses rækker, ni måneder til på egen vis at søge arbejde og kombinere det med en opgradering af deres kvalifikationer med seks ugers selvvalgte kurser. Derefter træder systemets tvangsaktivering i kraft i de resterende fem kvartaler, hvori man er berettiget til dagpenge, inden man i bedste fald glider over på kontanthjælp – hvis ikke en forsøger pålægges at sikre tilværelsen.

S-SF har varslet, at perioden på de ni måneder med selvvalgt jobsøgning og kursusdeltagelse skal reduceres til seks måneder, hvorfor tidsrummet med tvangsaktivering omvendt bliver forøget med et kvartal.

Spørger man de involverede personer – de arbejdsløse – så rummes der ingen tvivl om, at det vil være uhyggeligt upopulært. Selv adskillige såkaldte eksperter giver de ledige ret:

- Faren er, at de ledige skal bruge deres tid på at være i virksomhedspraktik eller løntilskud i stedet for at søge job. Og vi ved fra et hav af undersøgelser, at der er mindre sandsynlighed for at finde job, mens man er i aktivering, vurderer Michael Svarer, professor i nationaløkonomi på Aarhus Universitet og medlem af Arbejdsmarkedskommissionen.

S-SF-forslaget tackler slet ikke den mest sønderlemmende kritik, som akasser og kommuner har givet den nuværende regering:

Systemet har nemlig taget afsæt i, at kommuner, der sikrer ligegyldig straksaktivering eller virksomhedspraktik, modtager en væsentlig refusion fra staten. På den konto er mange arbejdsløse blevet klemt med udsigtsløs aktivering, der samtidig har frataget dem muligheden for at opsøge og ansøge nyt arbejde. Med forslaget forværrer man situationen.

Efterløns-indgreb er socialt skævt og efterlader milliardhul

Af økonom Henrik Herløv Lund

Efterlønsaftalen vil øge arbejdsløsheden og efterlade et massivt hul i statskassen

”Aftale om senere tilbagetrækning” mellem VK-regeringen, Dansk Folkeparti og – desværre – Det Radikale Venstre betyder, hvis aftalen gennemføres, at efterlønsalderen forhøjes nu i alt med to år fra 60 til 62 allerede fra 2014 til 2017 og hæves yderligere fra 62 til 64 år fra 2018 til 2023, mens folkepensionsalderen forhøjes med to år fra 65 til 67 år fra 2019 til 2022. Endvidere reduceres efterlønsperioden fra fem til tre år. Efterlønsydelsen fastsættes på 100 pct. af dagpengene fra 2017, men modregningen for pensionsopsparing skærpes på flere leder. Endelig vil forligspartierne indføre den såkaldte ”seniorfortidspension”.

Forhandlingsforløbet om ”Tilbage-trækningsreformen” er ikke mindst fra DF’s side blevet fremstillet som et heltemodigt forsvar for efterlønnen og som en sejr for DF, idet efterlønnen ikke er blevet afskaffet. Ved et nærmere eftersyn viser dette sig at være et nok så tyndt figenblad fra DF’s side, idet de skærpede modregningsregler gør det uøkonomisk for store grupper med pensionsopsparing at indbetale til efterlønnen. Jo større pensionsopsparing, jo større modregning og jo større forringelse vil de blive udsat for i den løbende efterlønsudbetaling. Det vil hermed ikke længere kunne betale sig at indbetale til efterløn, hvis en lønmodtager har fra to en halv til tre millioner kroner og opefter i pensionsopsparing.

Dette rammer betydelige grupper af lønmodtagere. Godt 262.000 lønmodtagere vil formentlig komme i den situation, at de nye regler gør efterlønnen til en dårlig forretning. Reglerne om modregning tilsigter reelt at afskaffe efterlønnen for ramme mange funktionær og tjenestemandsgupper fra FTF: folkeskolelærere, pædagoger og sygeplejersker. Men også mange faglærte vil blive ramt heraf.

Med ”Aftale om senere tilbagetrækning” fortsætter VKO den med ”Genopretningsaftalen” indledte strategi, hvor udvalgte grupper af samfundets svage og blandt lønmodtagerne samt velfærden udpeges til at betale for krisen og statsunderskuddet. ”Tilbage-trækningsaftalen” rammer først og fremmest de ufaglærte og LO-arbejderne, navnlig 3F’ere og SOSU’er som de grupper, der trækker mest på efterlønnen. Disse grupper af efterlønnere kæmper i forvejen med kortere levetid end beskæftigede. Forringelsen af efterlønsperioden og forhøjelsen af efterlønsalderen betyder, at mange af disse ikke blot kan se frem til et betydeligt kortere otium efter arbejdslivet, men ganske givet i det hele også til et endnu kortere liv end i dag.

Regeringen har en forventning om, at tilbagetrækningsreformen vil øge beskæftigelsen frem til 2020 med 65.000 personer, hvilket igen skal indnebære et større provenu i statskassen. Men det holder ikke. Tilbagetrækningsreformen ændrer ikke i sig selv på beskæftigelsen, men øger kun arbejdsudbuddet, og et øget arbejdsudbud vil ikke i selv øge beskæftigelsen, hvis der ikke skabes flere job, hvilket regeringens planer på ingen måde vil gøre i det nødvendige omfang. Der er heller ikke udsigt til, at lønnedgang kan skabe en øget efterspørgsel efter arbejdskraft, eller til at hverken eksport, privat forbrug eller offentligt forbrug vil bidrage med markant flere job.

Hertil kommer, at de efterlønnere, der nu skal tvinges ud på arbejdsmarkedet, fortrinsvis består af ældre ufaglærte, som der hverken nu eller på længere sigt vil være den store efterspørgsel efter, medmindre der gøres en omfattende opkvalificeringsindsats, hvilket regeringens planer imidlertid også savner. Der er således ikke udsigt til, at tilbagetrækningsaftalen vil øge beskæftigelsen med de angivne 65.000 flere personer, og dermed heller ikke til at reformen vil forbedre de offentlige finanser med 18 mia. kr. Tværtimod vil reformen øge arbejdsløsheden og efterlade et massivt hul i statskassen.

Socialdemokratiet: Alternativet til VKO?

Af Troels Riis Larsen

Krisens byrder skal betales af arbejderklassen og det store flertal af befolkningen, der ifølge socialdemokratiets formand Helle Thorning-Schmidt selv var medskyldige i krisen

Socialdemokratiets (og SF's) politik viser med al tydelighed, at S/SF ikke er et reelt alternativ til VKO.

Socialdemokratiet foretrukket

Socialdemokratiet har siden 1924 været borgerskabets foretrukne regeringsparti. Det kan der gives mange forklaringer på, men jeg vil pege på tre grunde, som jeg finder helt centrale.

For det første har Socialdemokratiet ved magten vist, at de i høj grad har kunnet holde arbejderklassen i ro. Derved er der bl.a. skabt gunstige betingelser for udviklingen af kapitalismen i Danmark, selvom det til tider har betydet, at man måtte give lunser til arbejderklassen såsom udbygningen af sundhedsvæsenet, offentlig børneoplysning m.v.

For det andet har Socialdemokratiet aktivt bekæmpet venstreoppositionen. I dag praler ledende socialdemokrater af denne kendsgerning. I en kronik i forbindelse med 20-året for 'Murens fald' skrev politisk ordfører for Socialdemokratiet Henrik Sass Larsen og gruppeformanden Carsten Hansen:

"Fra kommunistpartiets opståen i 1919 i Danmark og frem til dets opløsning har Socialdemokrater kæmpet mod kommunister. Indædt og målrettet. Der kan ikke sættes en finger på Socialdemokratiets historie i den retning. Ude på arbejdspladserne, i fagforeninger, ungdomsorganisationer, byråd og Folketing kæmpede socialdemokrater mod kommunister."

Denne begrundelse som borgerskabets foretrukne parti var væsentligere tidligere, hvor den internationale socialistiske og kommunistiske bevægelse stod

Troels Riis Larsen

stærkere og fremstod for befolkningen som et reelt alternativ til kapitalismen. For det tredje har Socialdemokratiet vist sig ekstremt smidig i både sin p r a k t i s k e politik og ideologiske position. I dag har partiet accepteret mantraet om, at Danmark skal ha' vækst og være konkurrencedygtige, som er en væsentlig del af den nyliberale dagsorden: *"Det er vigtigt, at vi er konkurrencedygtige, så der bliver skabt nye jobs i Danmark og Europa på en social og miljømæssig bæredygtig måde."* (Socialdemokratiets principprogram s. 14)

Ud over den ideologiske smidighed, der har ført til, at man i dag omfavner den EU-anførte liberalisme, så har Socialdemokratiet været mestre i at ændre position efter situationen – måske bedst illustreret ved den tidligere Socialdemokratiske statsminister Jens Otto Krag's ord: *"Man har et standpunkt, indtil man tager et nyt."*

Inden for de sidste 20 år har Socialdemokratiet konstant rykket på tidligere holdninger; sagen om Poul Nyrup Rasmussen, der ikke ville røre ved efterlønnen og alligevel gjorde det, er blot et af de mere kendte. For at komme ind til kernen: Socialdemokratiet har vist sig aldeles villig til at administrere forringelser af den selv samme velfærdsstat, de har været med til at opbygge. Man er altså villig til at tækkes erhvervslivets ønsker, selvom det kræver, at man tager nye standpunkter på bekostning af arbejderklassen.

Poul Nyrup Rasmussen ser det som en forskel mellem, at staten (i det konkrete tilfælde EU) *"skal bygge på velfærdsstaternes tankegang og den sociale markedsøkonomi – ikke på markedsfundet"*.

Eller som Henrik Sass Larsen formulerer det:

"Centrum-Venstre bekender sig til et stærkt samfundsmæssigt fællesskab,

hvor den offentlige sektor er løftestang for frihed, retfærdighed og solidaritet. Men alarmklokkerne skal ringe, hvis vi nærmer os 50 procent i skattetryk – der er også behov for en stærk privat sektor og foretagsomhed i et fremgangsrigt samfund under ledelse af centrum-venstre."

Socialdemokratiet og arbejderklassen

Ordet arbejderklasse har ikke været en del af socialdemokratiets officielle program i mange år. Det skyldes det simple faktum, at man ikke betragter arbejderklassen som en selvstændig enhed, hvis rettigheder man i særlig grad skal fremme. I stedet for arbejderklasse er vi alle blevet lønmodtagere, som sammen med erhvervslivet skal redde os ud af krisen – som det forklares i S og SF's udspil *En fair løsning*:

"Hvis vi skal forblive et af verdens rigeste samfund, kræver det en gennemgribende fornyelse af dansk økonomi. Fornyelsen skal først og fremmest gennemføres af erhvervslivet. Vækst og velstand skabes af virksomheder og lønmodtagere."

Erhvervslivets rolle er central, og konkret betyder det, at S og SF er klar til at sælge ud af arbejderklassens tilkæmpede rettigheder. Det gælder alt fra efterlønnen til kontanthjælpsmodtagere. Derfor introducerer partierne gerne en "fair løsning" i samarbejde, hvor de foreslår at forlænge arbejdstiden med en time om ugen.

Ligeledes havde Socialdemokratiet inden halveringen af dagpengeperioden fra fire til to år stillet forslag om at forkorte den til to et halvt år mod at forhøje satsen en smule.

Et nyligt skud på stammen er, at kontanthjælpsmodtagere skal give en modydelse i form af arbejde for kontanthjælpen. Der var engang, hvor Socialdemokratiet krævede reelt overenskomstmæssigt arbejde til alle. I dag er det opgivet til fordel for at tvinge kontanthjælpsmodtagere ud i minimumsbetalt arbejde.

Samtidig er Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti parat til at skære yderligere i efterlønnen efter valget i år.

Socialdemokratiet, krisen, staten og befolkningen

Den økonomiske krise har fået mange på venstrefløjen til at kigge sig om efter alternativer til den nyliberale model. Både Marx og Keynes er blevet hevet frem, men det må i dag stå klart, at både S og SF i dag i høj grad har accepteret den nyliberale model – også efter krisen.

Og skal man tro den tidligere britiske premierminister fra Labour (det britiske socialdemokrati) Tony Blair var krisen ikke en markedsøkonomisk krise: *"Det er den finansielle sektors krise, og det kan vælgerne sagtens forstå."*

Samtidig advarer han imod at gå tilbage til gammeldags socialdemokratisk politik, hvor staten vil bestemme og kontrollere.

For Socialdemokratiet er der ikke nogle alternativer til kapitalismen, og det betyder også, at man er tvunget til at redde bankerne fra at krakke; konsekvenserne for den markedsbaserede kapitalisme ville blive for uoverskuelige, hvis man ikke gjorde det.

For os almindelige dødelige, der ikke var med til at køre økonomien i sæk, kan det selvfølgelig undre, at Socialdemokratiet ligesom de fleste øvrige partier (med undtagelse af Enhedslisten) ikke tøvede med at give milliarder af kroner til den betrængte finanssektor, når det jo så tydeligt var dem, der havde skabt problemerne.

Måske skyldes det at Socialdemokratiet faktisk synes, at vi selv var ude om det.

"Lad os være ærlige," forklarer Helle Thorning:

"Det var ikke kun i toppen af samfundet, at man levede over evne. Rundt om i samtalekøkkenerne diskuterede vi friværdis som aldrig før. I Danmark brugte hver husholdning i 2008 i snit 104 kroner, hver gang den tjente 100 kroner.

Fristelsen var større end fornuften. Alle ville have en del af kagen. Også selv om det var for lånte penge. Det siger sig selv, at det i længden er fuldstændig uholdbart både for den enkelte

familie og også for samfundet."

Så vi var alle skyld i krisen! Og nu kan vi alle passende være med til at betale, må logikken være. Men den enkelte låntager er ikke blevet forgyldt med billige banklån og hjælpepakker.

Helle Thorning synes, at det er fair, når arbejderne skal arbejde mere. Ligesom S og SF synes, det er fair, at Danmark skal holde de offentlige velfærdsudgifter i ro.

I deres "alternativ" til 2020-reformen har S og SF således valgt kun at have en offentlig vækst på 0,8 pct. fra 2016.

Det forklarer Villy Søvndal sådan:

"Det er for at banke fast, at en kommende regering selvfølgelig skal være sikker på, at der er styr på den økonomiske politik."

Der er selvfølgelig ingen, der siger, at alle offentlige udgifter er lige nødvendige, men de nedskæringer, der vil

komme, rammer først og fremmest de svageste befolkningsgrupper – især når man tager i betragtning, hvor villige man er til fortsat at bruge penge på områder som militær og hjælpepakker til nødstedte banker.

Socialdemokratiet, der i 1934 erklærede sig for *folkets parti*, har i praksis vist, at det er kapitalismens parti. Det har aldrig været tydeligere end i dag, hvor man fuldt ud har accepteret den nyliberale markedsøkonomi (med lidt socialt krydderi).

Taberne er de almindelige mennesker, arbejderne, de studerende, de ældre, de udstødte – alle dem, der ikke er bankdirektører, oliemilliardærer eller en del af de øverste samfundslag – taberne er alle dem, der bliver ramt af den stadig voksende ulighed. Og det er størstedelen af befolkningen.

For at gøre det helt klart: Socialdemokratiet anno 2011 er erhvervslivets parti, ikke arbejderklassens.

Standstøt olieeftersforskningen i Arktis

Fem miljøorganisationer vil stoppe farlig olieeftersforskning

Det Arktiske Råd afholdt ministermøde i Nuuk den 12. maj 2011. I den anledning sendte fem organisationer en henvendelse til udenrigsminister Lene Espersen for at udtrykke deres modstand mod den fortsatte olieeftersforskning i de arktiske farvande.

- Vi ønsker, at udenrigsministeren anerkender de alvorlige risici ved en olieudvinding i arktiske farvande og støtter et moratorium for olieeftersforskningen der, udtaler Palle Bendsen, klimakoordinator for NOAH Friends of the Earth Denmark.

Ifølge Arktisk Råds egen forskningsrapport om arktisk olie og gas er der ingen effektive midler til at inddæmme og opsamle olie, der slipper ud i brudt havis. En indsats vil i vintertiden være endnu mere vanskeliggjort på grund af hårdt vejr og begrænset dagslys.

Fjernt beliggende borefelter og vanskelige vejrforhold kan betyde, at der kan komme til at gå dage, uger og endda måneder, før man kan reagere på

Greenpeaceaktion på boreplatformen Leiv Eiriksson da den var på vej til Grønland.

et udslip fra en boreplatform eller en tankskibulykke.

Arktis opvarmes allerede med en hastighed, der er dobbelt så stor som resten af verden.

- Når vi skal væk fra at være afhængige af fossile brændstoffer, skal vi først og fremmest satse på energibesparelser og -effektiviseringer, vedvarende energi, offentlig transport og bæredygtigt landbrug, siger Palle Bendsen og tilføjer, at når klimakrisen er så alvorlig, at store dele af reserverne af fossile brændstoffer må forblive i jorden, giver det ikke mening at satse på så svært

tilgængelig olie som i Arktis.

FN's klimapanel har netop offentliggjort en rapport, der viser, at vedvarende energi kan klare 80 procent af verdens energibehov allerede om 40 år.

De fem organisationer bag brevet til udenrigsminister Lene Espersen er Grønlands Natur- & Miljøforening – Avataq, Greenpeace Norden, NOAH Friends of the Earth Denmark, Vedvarende Energi og Det Økologiske Råd.

Organisationer i Canada, Norge, Rusland og USA udtrykker lignende bekymringer over for deres udenrigsministre.

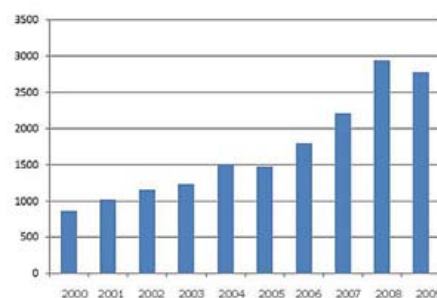
FOA: Nej til au pair som billig arbejdskraft

Det bliver en social glidebane af hidtil usete dimensioner med forslaget fra udviklingsminister Søren Pind (V) om, at au pairs nu skal tilbydes til danske ældre

Udviklingsminister Søren Pind har forslået, at ældre fremover skal have mulighed for at ansætte en au pair. Men det vil være en klar underminering og et misbrug af den internationale au pair-ordning, mener FOA.

”Au pair-ordningen har aldrig været tænkt som et springbræt til billig arbejdskraft, men derimod som et middel til kulturel udveksling og mellemfolkelig forståelse. Allerede dér halter det i dag med ordningen, og det vil kun

Au pair-opholdstilladelser 2000-2009

© Netavisen Multisamfund.dk • Kilde: Udlændingsservice

Antallet af unge der arbejder for kost og logi er steget kraftigt gennem de sidste 10 år

blive værre med au pairs til ældre. Vi ved, at et meget stort flertal af de au pairs, der er i Danmark i dag, kun er au pair, fordi det giver arbejde og penge. Vi kan ganske enkelt ikke være bekendt at øge importen af denne billige arbejds-

kraft til 3000 kroner om måneden,” siger forbundssekretær Jakob Bang fra FOA.

Han mener også, at det er et meget stort ansvar at lægge på ganske unge piger, hvis de fremover ikke længere skal være en del af en familie, men i stedet sidde med ansvaret for en ældre og måske svagelig dansker, som de i mange tilfælde ikke vil kunne tale med.

”Det er nemt at få øje på Søren Pinds spare-motiver. Kommunerne kan nu snart hævde, at dele af den danske ældrepleje kan undværes, hvis der er filippinske au pairs til at gøre rent, lave mad, følge på toilettet og så videre. Men det vil være et groft misbrug,” siger forbundssekretær Jakob Bang.

FOA opfordrer kraftigt flertallet i Folketinget til at afvise Søren Pinds forslag.

CSC presses af konflikten med Prosa

Konflikten med CSC
optrappes op til
storstrejken fra 1. juni.
Firmaet forsøger at frasige
sig overenskomst med
Prosa

"CSC Danmark A/S har meddelt PROSA, at vi fra i dag den 23. maj kl. 12.30 anser os som frigjort fra overenskomstgrundlaget med PROSA-foreningerne."

Sådan skriver CSC i en pressemeddelelse og videre

"Hvis parterne ikke afslutter forhandlinger om dette tilbud i enighed senest den 27. maj 2011 kl. 12.00, bortfalder CSC Danmark A/S' tilbud om overenskomst med PROSA-foreningerne".

Mandag den 23. maj blev Prosa kaldt til møde med CSC's ledelse og blev der præsenteret for den multinationale virksomheds ultimatum: Gå i forhandling udenom forligsinstitutionen og få den forhandling afsluttet inden fredag og

De konfliktende Prosamedlemmer fra CSC fik mandag morgen den 16. maj besøg på Retortvej, af støtter fra mange andre fag, nogen med faner, nogen med bannere, alle med godt humør og en klar støtte i den lange konflikt. Gadeteatret Dansk Rakkerpak sørgede for latteren, da de viste scener fra et stykke om en englænders ankomst til Indien og forsøg på at hyre en rickshaw.

vedtaget inden 1. juni. Da vi anser os som frigjort fra overenskomsten, er grundlaget for forhandling HK/privat-overenskomsten, en standard overenskomst, som virksomheder under Dansk Erhverv kan indgå uden videre.

Hvorfor kommer dette kampskridt nu?

- De over tre måneders lock-out og konflikt har styrket de konfliktendes sammenhold og ingen tror længere på at virksomheden ønsker en reel forhandlingsløsning. Det sammenhold ser ledelsen dagligt på vej til arbejde, eller på de ansattes balloner, t-shirts og nøglesnore etc.

- Det er ikke lykkedes ledelsen at nå et forhandlingsresultat, der er så ringe, som de ønsker det, trods forhandlinger. Dvs. uden betalt overarbejde, med en de facto arbejdstid på 45 timer, uden betalte pauser, fridage, betalt tillidsmandsarbejde etc., uden lønskala, uden tryktaftale af nogen betydning osv..

- Virkningerne af konflikten viser sig nu på vitale områder for samfundet: Skattesystemerne vakler og mangler opdateringer, CPR-systemet mangler massevis af opdateringer, hvilket vil berøre et evt. valg, printjob kan ikke udskrives, nye politisystemer kan ikke tages i brug, der er en voldsom pukkel af rettelser til kørende systemer, der ikke kan behandles.

- Det er gået op for politikkerne, at sikkerheden for uvedkommendes kig i politiets og forsvarrets data er på spil, at

CSCs sicilianske tilbud

Fra: 'CSC anser sig som frigjort fra overenskomsten med PROSA'

" for at sikre CSC Danmarks konkurrenceevne"

"Hvis parterne ikke afslutter forhandlinger om dette tilbud i enighed senest den 27. maj 2011 kl. 12.00, bortfalder CSC Danmark A/S' tilbud om overenskomst med PROSA-foreningerne."

" Hvis PROSA-foreningerne ikke ønsker at indgå overenskomst på HK-vilkår, tiltræder CSC Danmark A/S IT-overenskomsten mellem Dansk Erhverv Arbejdsgiver og HK/PRIVAT under LO."

" CSC's frigørelse vil muligvis blive bragt til arbejdsretten af PROSA. En afgørelse i arbejdsretten tager typisk 4 til 6 uger."

" PROSA har mandag den 16. maj afsendt deres 2. strejkevarsel, som omfatter ca. 330 ansatte på CSC. Det betyder at op mod 450 medarbejdere kan være enten i strejke eller lockout efter 1. juni. Det er en situation, som CSC Danmark har fundet det nødvendigt at forberede sig på, hvis forhandlingerne ikke skulle lykkedes. Vi har således gennem længere tid arbejdet med planer, som skal sikre vores leverancer til kunderne."

PROSA får et sidste tilbud om en ny aftale med CSC Danmark A/S. Betingelserne i den nye aftale er minimum de samme som i overenskomsten mellem Dansk Erhverv og HK/Privat.

Svarer PROSA ikke på dette tilbud, vil CSC tiltræde HK-overenskomsten."

Ja til en tryk aftale! De konfliktende Prosamedlemmer mødes alle hverdage og forbereder aktiviteter

et valg kan risikere at kendes ugyldigt, og at også mange skatteindbetalinger kan forsinkes kraftigt. Også andre spørgsmål har skabt politisk røre i vandede, som sagen om at importere arbejdskraft for at udføre skruebrækkerarbejde.

- De indkaldte skruebrækkere er ikke så hurtigt oplært, som forventet og i øvrigt smutter mange igen, når det går op for dem, hvad de er en del af.

Alt i alt er virksomheden presset og det er ved at være sidste ud kald for dem, hvis CSC vil undgå et regeringsindgreb inden folketingets sommerferie, der meget passende nu er udskudt til den 23. juni.

Arbejdsretssager under opsejling

To vigtige arbejdsretssager ser også ud til at få en afgørelse i løbet af en uge.

Sag om vikardækning. Denne sag har været behandlet i arbejdsretten, dommen ventes at falde tirsdag aften eller onsdag morgen. Hvis retten mener at der, som det står i overenskomsten, ikke må være mere end 10 vikarer, er resultatet at omkring 120 såkaldte ”overfrakker” er dømt ude af virksomheden. Dvs. dem, de har forsøgt at oplære til at erstatte dem der går i strejke (i almindelig tale kaldet skruebrækkere).

Sag om vidensoverdragelse. Denne sag blev i sidste uge udskudt på grund af en procedurefejl og er nu sat til at foregå på torsdag kl. 14.30. Dommen vil så først komme i næste uge. Den handler om lovligheden af at sætte medarbejdere til at oplære andre til at overtage deres job med trusler om, at det er arbejdsvægring, hvis de ikke gør det. Igen en vigtig del af CSC's strategi, der kan risikere at få et grundstød.

Med sammenhold kan vi vinde

Blandt de konfliktende og dem i arbejde er der ingen tvivl: Hvis vi kan bevare sammenholdet, så kan vi vinde konflikten.

Det er også det CSC forsøger at ramme med sin seneste svinestreg. Det er klart, at nogen er i tvivl om de får råd til terminen, eller om de nogensinde kommer i job igen, hvis de ryger ud. En del er jo højt specialiserede i funktioner, der er ved at blive udfaset fra IT-området. Men med pensionen eller efterlønnen i sigte opstår der en vis fanden-i-voldskhed. Med situationen på boligmarkedet er udsigten til ikke at kunne betale boliggedden nok værre.

At kampviljen er stærk ses bl.a. af, at nogen konfliktende selv foreslår at formidske konfliktudbetalingerne, så det bliver omkostningsfrit at sende andre Prosa-foreninger på CSC i sympatikonflikt. (Prosa har flere overenskomster på stedet idet forskellige opgaver er blevet opkøbt eller insourcet (SAS, Tryk m.fl.), desuden er der de oprindelige overenskomster, som er dem, der konfliktes på, Prosa/DK og PROFOT). Prosa-medlemmer i arbejde mødes nu dagligt for at drøfte situationen og kunne handle når de mener det er nødvendigt.

Hvor er resten af fagbevægelsen?

En meget lang række fagforbund og fagforeninger har udtalt deres støtte til Prosa. Alle er klar over, at det er hele fagbevægelsens konflikt. Principielt handler den først og fremmest om retten til at indgå overenskomst. Derfor er Dansk Erhverv også med i forreste linje

Oversigt over offentlige kontrakter på CSC

Ministerium	Antal kontrakter	Samlet kontraktsum
Skatteministeriet	23	kr. 474.450.000,00
Indenrigsministeriet	20	kr. 105.755.538,03
Finansministeriet	19	kr. 70.700.000,00
Justitsministeriet	5	kr. 41.004.200,00
Forsvarsministeriet	4	kr. 26.900.000,00
Videnskabsministeriet	1	kr. 7.500.000,00
Undervisningsministeriet	7	kr. 3.955.000,00
Trafikministeriet	6	kr. 3.830.400,00
Beskæftigelsesministeriet	5	kr. 2.000.000,00
Socialministeriet	10	kr. 1.618.173,16
Udenrigsministeriet	2	kr. 1.580.000,00
Fødevareministeriet	3	kr. 1.470.108,00
Kulturministeriet	10	kr. 530.500,00
Miljøministeriet	2	kr. 491.629,73
Økonomi- og Erhvervsministeriet	4	kr. 265.796,00
Statsministeriet	1	kr. 132.948,00
I alt	122	kr. 742.184.292,92

Henning Pedersen, BUPL: "I får fuld støtte fra os. Og stor respekt fordi I har taget kampen op"

i forhandlingerne, og på Prosa-siden FTF.

Og det handler også om store internationale (amerikanske) koncerners muligheder for at udnytte og udbytte arbejdskraften på tværs af grænser og national lovgivning og aftaleforhold, også kaldet *social dumping*. Noget man kender meget til i byggefagene, men også f.eks. i nærings- og nydelsesmiddelindustrien.

Hvorvidt starten af den udvidede konflikt vil føre til mange sympatistrejker er endnu uvist, idet der er nogen regler omkring sympatistrejker og LO-FTF, der ikke er ganske afklaret, og faglegalistisk tænkning fremherskende.

Om fagtoppene har formået at mobilisere medlemmerne vil vise sig på demonstrationen torsdag den 26. maj.

HK's stilling: HK udtalte til deres tillidsrepræsentanter på et møde mandag, at de støtter Prosa i konflikten. At CSC truer med at indgå en HK-standard-overenskomst, har HK ingen indflydelse på.

Går Prosa i forhandling?

Den principielle indstilling er at forhandle, når man bliver inviteret. Det er eksplicit udtrykt, at dette IKKE betyder, at Prosa godtager det ultimatum, at konflikten har frigørende virkning. Det er heller ikke juristernes vurdering, at den har det. Prosa har via FTF indklaget CSC's fortolkning til arbejdsretten som hastesag. Den vil formentlig også blive behandlet torsdag den 26.5.

Under alle omstændigheder kan der ikke indgås forlig uden det har været til urafstemning.

Ledig på arbejde

At være ledig eller arbejdsløs er et fuldtidsjob, hvis man ikke har en computer. Jeg er nyligt blevet fyret fra mit job og derved røget ind i møllen af tåbelige regler, der skal følges, hvis ellers jeg vil have muligheden for at modtage dagpenge fra min a-kasse.

Som første vigtige punkt skal man huske at melde sig ledig fra dag et. Det kan man heldigvis klare hjemmefra, hvis man er i besiddelse af en computer med internetadgang, hvad langt de fleste efterhånden er i Danmark. Her kan man gå ind på jobcenterets hjemmeside og melde sig ledig, hvorefter man er i besiddelse af *de første to koder*, man skal huske fremover. (Der burde være en advarsel om at huske at skrive dem ned, da de skal bruges igen snarligt, når man skal lave sit CV på samme hjemmeside).

Jeg valgte så at møde personligt op i min a-kasse, da reglerne også påbyder at aflevere 14 måneders lønsedler, og min digitale person ikke kunne logge på de rette ting til at udfylde *ledighedserklæringen* pr. computer.

Pigen bag skranken så underligt på mig, da jeg bad om at få selv samme ledighedserklæring på papir, så jeg kunne udfylde den, mens hun stod og fumlede med at kopiere bjerget af lønsedler til bureaukraterne, der skal afgøre min økonomiske fremtid på det nærmeste. Hun bedyrede også, at jeg ville *modtage en kode til a-kassens tast-selv* via brev en af dagene.

Jeg modtog da også et brev fra a-kassen, men det var om flere regler, jeg skulle forholde mig til.

For det første kan man selv vælge, hvilken dag man vil til CV-samtale, hvis man lige går ind på a-kassens hjemmeside og booker med *det tilsendte 6-cifrede samtalenummer* inden en vis dato.

Herefter skal man så have lavet sit CV på fornævnte jobcenters hjemmeside. Åh nej, så mangler jeg de to første koder. Det er heldigvis forudsat, at vi er mange, der ikke får dem

skrevet ned, så den tilsendte folder fra jobcenteret findes frem, og i sidste sætning står, at man kan ringe til jobnets support. Det måtte jeg så prøve, og det tog kun ca. 1½ time at komme igennem til en medarbejder, der meddelte mig, at hun straks ville sende mig dem på en mail. Det gjorde hun også efter en halv time.

Når man har været igennem hele sit CV, får man så *et 8-cifret CV-nummer*, som jeg skal huske at have med til den famøse CV samtale i min a-kasse, ellers kan de nægte mig dagpenge.

Jobcenteret havde i øvrigt også sendt mig et brev, ikke for at fortælle, at de havde et job til mig, men blot for at fortælle, hvor meget jeg kan selv på computeren, og hvor jeg nu skal registrere mig. Det har så krævet *endnu en aktiveringskode*, som kun skal bruges en enkelt gang, at kunne alt det selv.

Men tilbage til a-kassens brev, der også fortæller mig, at jeg to dage før den selvvalgte CV-samtale skal have udfyldt en *jobsøgningsplan* og sendt dem kopier af to skriftlige ansøgninger, jeg har sendt til konkrete job. Længere nede i brevet står, at jeg gerne må medbringe dem på mødet, hvis jeg ikke kan sende dem via computeren på tast selv.

Efter at have kigget flere gange på tast selv-siden har jeg så fået bestilt *en ny pinkode*; hun havde åbenbart glemt det, pigen bag skranken. Og igen får jeg så brev fra min a-kasse, denne gang med *en 7-cifret pinkode*, og de er så venlige at fortælle mig, at jeg altid kan bestille en ny, hvis denne bliver væk.

Nu ligger jeg heldigvis i kategorien, der først bliver aktiveret efter 39 ugers ledighed, så der skulle jeg gerne have fundet et job inden. Men de første par uger er da også gået med at sætte sig ind i alle mulige regler, der skal følges i den rigtige rækkefølge, hvis man vil gøre sig forhåbning om en slat overlevelses-hjælp fra a-kassen.

Ingen regner med den spanske revolution

Nobody expects the Spanish revolution, skrev en demonstrant på et skilt. Men den er der, i kim ...

Fotos fra Flickr
(Erprofe)
Madrid 20-22 maj 2011

Næsten halvdelen af de unge spaniere (mellem 41 og 45 pct.) er arbejdsløse. Hver femte spanier er uden job. 20,3 pct. har ikke noget arbejde. 4,3 millioner går arbejdsløse og i 1,3 millioner hjem har ingen familiemedlemmer job eller arbejdsindtægt.

I de sidste år har fattigdommen og elendigheden bredt sig overalt i Spanien. Ikke bare snigende, men omfattende og synligt. Frustration over elendigheden og systemets åbenlyse korrupsion, indbefattet hos det regerende socialistparti PSOE, har fået hundredtusinder af vrede unge, der føler sig snydt for den fremtid, der er blevet lovet, til at myldre ud på gader og pladser i Madrid og de andre spanske storbyer i revolte, i en ny 'spansk revolution' – og har fået tilslutning fra alle aldersgrupper.

Inspirationen fra folkerevolutionerne i nabolandet Tunesien og Ægypten er åbenbar. Den store plads i Puerto del Sol i Madrid er af mange demonstranter blevet omdømt til Tahrir-pladsen, hvor titusinder har demonstreret for at kræve jobs, stop for nedskæringer og ikke mindst 'ægte demokrati' – NU!

Journalisten Giles Tremlett indledte sin reportage fra Madrid i The Guardian således:

” En ungdomsarbejdsløshed på hele 41 procent er bare en af de drivende kræfter bag en omfattende demonstrationsbølge i Spanien, som får overrumpede politikere og medier til at frygte, at ånden fra Det Arabiske Forår er nået til Europa.”

Men det er lige præcis det, som sker. Kravet om reelt demokrati er ikke urelevant i EU-landene. Og de hykleriske læbebekendelser til støtte for de nordafrikanske folks krav om demokrati og fjernelse af deres regimer, der har haft massiv opbakning fra EU og USA, bliver ikke gentaget ud over EU, når det gælder begivenhederne i Spanien, eller for den sags skyld Grækenland, hvor protesterne også har antaget millionomfang. De forties simpelthen, i det store og hele, af de kapitalkontrollerede medier.

Omfanget og hurtigheden i de unge spaniers protestbevægelse har overrasket og chokeret systempolitikere. Opfordringer til at gå på gaden er hurtigt spredt og fulgt gennem de elektroniske medier som twitter og facebook. Og en hårdhændet fremfærd fra politiets side visse steder, har bare resulteret i, at endnu flere kom på gaden den næste dag. Protestbevægelsen udviklede sig efter de første store manifestationer den 15. maj op mod det perspektivløse lokalvalg den 22. maj og inddrog stadig flere tusinder. Kravet om et forbud mod demonstrationerne på valgdagen holdt ikke flere væk, tværtimod kom mange til.

Protestbevægelsen er kommet til at hedde M15-bevægelsen, opkaldt efter startdagen.

Lokalvalget blev i øvrigt en katastrofe for det regerende socialistparti, der gik voldsomt tilbage til 27,8 pct. af stemmerne ved valget, der havde en stemmeprocent på 65. Det har udløst spekulationer om der vil blive udskrevet parlamentsvalg før regeringschefen Zapateros valgperiode udløber i begyndelsen af 2012. Det højreorienterede PP – Partido Popular – som er socialisternes rival som det spanske borgerskabs foretrukne regeringsparti fik 37,5 pct..

Stadig flere opfatter de to regeringsalternativer som ét fedt. Begge fører nyliberal EU-politik på bekostning af befolkningsflertallet.

Andelen af blanke stemmer, der ikke ville have nogle af blokkene, var på 600.000, svarende til 2,7 pct. af alle stemmer. De peger på en tredje vej ud af krisen – massekampens vej – som M15-bevægelsen selv er udtryk for.

M15-bevægelsen er nu et netværk, som har indkaldt til nye demonstrationer den 28. maj. I en række byer har de unge aktionerende foranstaltet sleep-inns og har fortsat dem efter lokalvalget.

Den 15. juni er der indkaldt til national aktions- og protestdag, hvor der forberedes markeringer over hele Spanien.

De spanske fagforeninger har ikke tilsluttet sig protesterne. Deres ledelser er nært knyttet til socialistpartiet, og de har indgået en lang række forlig om nedskæringer og forringelser med Zapateroregeringen, bl.a. om en forhøjelse af pensionsalderen fra 65 til 67 år (ligesom i Danmark).

Der er en særlig basis i Spanien for kravet om ægte eller reelt demokrati NU. Spanien levede i årtier under det fascistiske Franco-diktatur,

der slog den første spanske revolution ned, og der blev aldrig gennemført et tilbundsående opgør med Franco-tiden. Nogle af dets institutioner, såsom kongedømmet, lever videre i et land, hvor *Republikken* har været en samlende kamp-parole.

APKs spanske broderparti PCE(m-l) afholdt sin 1. maj under parolen *Rød og republikansk!*

Det udtrykker i sin første erklæring om oprøret under overskriften: *Oprøret må gå fremad! For demokratiet! For Republikken!* Støtte til det og til at det udvides endnu mere. Der er selvfølgelig illusioner i det, vildfarelser, som i enhver massebevægelse i starten; der er indflydelse fra opportunistiske elementer, osv. Men fastholdes de centrale perspektiver og retningen vil bevægelsen tage ved lære af *fjendens reaktioner!*

”Nogle hjernedøde fjolser prøver at identificere hvilke kræfter der står bag denne store storm”, hedder det sidst i udtalelsen: ”Men det er ikke pointen: Indignationen har været tændstikken. Hvad der betyder noget er, at ilden breder sig!”

Euro-krise: Elendighed og armod spredt sig

Af Arbeit-Zukunft

"Bankkrisen" har givet bankerne endnu mere magt end nogensinde!

"Vi beslutter noget, sætter det så i værk og venter en kort tid: Hvad sker der? Hvis der ikke lyder et højt skrig og ikke er oprør, fordi de fleste ikke fatter, hvad der er besluttet, ja, så går vi videre skridt for skridt, indtil der ikke er nogen vej tilbage."

Luxemburgs statsminister Jean-Claude Juncker
(*SPIEGEL*, nr. 52/1999)

I det rige Europa vokser fattigdommen. Grækenland, Irland, Portugal, Spanien. Listen af lande, der bliver spekuleret ihjel, bliver stadig større.

I **Irland** har tusinder mistet deres arbejde, deres lejligheder og huse. Nationalproduktet er faldet med 16 % siden landets falliterklæring. Den officielle arbejdsløshed ligger på over 16 % med stigende tendens. Offentligt ansattes lønninger er skåret ned med 15 %. Køerne foran kirkerne suppekøkkener og uddeling af fødevarer vokser. Selvmord af økonomisk nød er tiltaget voldsomt. Regeringen har forringet de sociale ydelser og pensioner, lukket sygehuse, postkontorer, politistationer, forhøjet gebyrer og skatter. Kun selskabsskatten på bare 12,5 % er forblevet uændret.

I **Grækenland** er i mellemtiden over 20 % af befolkningen officielt fattige, blandt unge endnu flere – tendensen er stigende. Også her samme program for angivelig sanering af statshusholdningen. Stigende pensionsalder med lavere pension og lukning af sygehuse og kulturcentre. Pengene må tjene bankerne.

I **Portugal** samme billede. Antallet fattige vokser støt.

I **Tyskland**: Mange påstår, at her går det ret godt. Men der bliver bedrevet en kraftig social nedgradering. Med den såkaldte "sparepakke" fra forbundsregeringen på 86 milliarder euro spares der frem for alt massivt på Harz IV-modtagere – pensionister og arbejdslø-

se. Dertil spares der, som var djæveln løs, på sundhedsvæsenet, på kulturen, på kommunerne, der næsten er gået faldit.

Bankerne ruinerer forgældede lande

"Vi skal spare." Denne devise gjaldt dog ikke, da bankerne stod foran kollaps. Da blev der over hele Europa optaget lån på mange hundrede milliarder euro og dermed stiftet ny statsgæld for at "redde" bankerne. Frem for alt havde tyske banker, som reelt hører til de største i Europa, spekuleret vildt og uddelt mange hundrede milliarder euro i dækningsløs kredit, eller solgt dækningsløse "værdipapirer".

Med denne krise stiger statsgælden endnu en gang til astronomiske højder.

Fra den europæiske centralbank får bankerne udbetalt billige penge, undertiden med mindre end 1% i rente. Disse penge udlåner bankerne til f.eks. Grækenland, Portugal, Irland og Tyskland, så landene kan betale deres "redningsfonde" til bankerne.

For dette indkasserer man op til 7-8 % i rente. På den måde har bankerne gjort deres egen elendighed til en indbringende forretning.

Lande som Spanien og Irland havde indtil "bankkrisen" endnu overskud på deres betalingsbalance. Først via "redningen" af bankerne er disse stater blevet ekstremt ruinerede.

Og hvem betaler for ruinen? De arbejdsløse, pensionisterne, arbejderne, de offentlige ansatte og ungdommen! Derfor voksende fattigdom! Det er for kapitalen, vi må spænde livremmen ind.

Bankkrisen gav bankerne større magt

År 2011 skal udløbne lån, hhv. statsobligationer, i mange EU-stater fornyes. Det drejer sig samlet om et beløb i retning af 920-945 milliarder euro. Tyskland har behov for 211, Frankrig 196, Italien 233, Holland 50, Spanien 91, Grækenland 47, Belgien 39 og Irland 23

milliarder euro. Og sådan er det hvert eneste år.

Samtidig er alle finansministre låneansøgere på kapitalmarkederne, som tilsvarende kan diktere lånebetingelserne.

Staterne har i vidt omfang mistet den formelle "uafhængighed" og er direkte og umiddelbart udleveret til finanskapitalen.

Dette er et paradoks: "Bankkrisen" har givet bankerne endnu mere magt end nogensinde! De hersker over den samlede samfund, omklammer det som blæksprutter med deres fangarme.

Profitten tilegnes privat, skaderne bæres af samfundet. Heraf opstår en tiltagende ond cirkel. Når vi endnu en gang har kastet hundreder af milliarder euro ud til "redning" af bankerne, ender de med at have endnu mere magt.

De lande, som finansierer "redningen", bliver derved endnu svagere, og de bliver selv finanskapitalens næste ofre.

Da Grækenland stod på randen af statsbankerot, var Portugal, Irland, Spanien osv. med til at finansiere "redningen" og måtte øge deres statsgæld voldsomt. Kort tid efter var det Irland, der gik bankerot, så Portugal.

Hvem bliver den næste?

Det er klart, at stater, som indtil i dag blev regnet for at være halvvejs "solide" (altså hvad der kaldes "solid" under finanskapitalens herredømme), nu nedgraderes af kreditvurderingsagenturerne, da de kommer i klemme, jo større gælden bliver, og må betale højere renter og sluttelig ligeledes glider over i en konkurs.

Skadevirkningerne for samfundet, ikke mindst for arbejderne, de arbejdsløse, pensionisterne og ungdommen, bliver stadigt større.

Artikel fra de tyske marxist-leninisters blad og netavis Arbeit/Zukunft 13. maj 2011. www.arbeit-zukunft.de

Oversat og forkortet af KP.

Reelt demokrati NU**EU-demokratiet tæsker nedskæringer igennem**

Når demokratiet går fallit,
står den på tåregas og
knippelsuppe. EU frygter
kravet om reelt demokrati
NU

De lande, der er blevet værst ramt af den nuværende økonomiske krise, er samtidig dem, der skal betale den højeste pris for at låne penge for at komme igennem.

Ved at se på, hvilken rente de enkelte lande må betale for at låne penge, bliver man derfor samtidig oplyst om, hvilken status deres økonomi har. F.eks. er de EU-medlemslande, der i øjeblikket må slippe de højeste renter på lånemarkedet, Irland, Portugal, Grækenland, Letland, Ungarn og Rumænien.

De samme lande er alle havnet i armene på EU-kommissionen og Den internationale valutafond (IMF), der er villig til at give kortløbende lån til lidt lavere renter mod politisk indflydelse på den økonomiske politik.

Ungarn er det eneste af de nævnte lande, der har afsluttet sit seneste engagement med Valutafonden uden at bede om flere penge. Ungarns plan er i stedet at betale IMF og EU tilbage ved hjælp af en stor engangsindsprøjtning fra almindelige folks opsparing. Det er nemlig lykkedes at lokke folk med privat pensionsopsparing til at flytte deres penge til den statsligt baserede pensionskasse. Ikke mindst fordi tilbuddet blev suppleret med en lovgivning, der betød, at privat opsparing i fremtiden ville blive modregnet i udbetaling fra bl.a. folkepensionen.

Portugal på den sorte liste

Ny på den sorte liste er Portugal, der netop er blevet godkendt som modtager af en lånepakke på 78 mia. euro, hvoraf IMF står for 26 mia. euro over de kommende tre år, og EU-krisefonden står for resten. Efter de tre år skal pengene betales tilbage.

De politiske krav er de samme, som høres over hele den kapitalistiske verden: Konkurrenceevnen skal forbedres,

Græske demonstranter blev mødt med uhørt brutalitet under den 24 timers generalstrejke 11. maj 2011 imod nye nedskæringer.

og det betyder lavere løn og længere arbejdstid. Så der kan produceres endnu flere varer, som ingen til gengæld har råd til at købe.

Portugal er det tredje medlem af Euroland, der har måttet ty til at låne pengene gennem IMF og EU-krisekassen, og det står efterhånden klart, at det næppe bliver det sidste.

Pakken nåede netop at blive trumfet igennem, inden Portugal går til valg den 5. juni. Valget blev udskrevet, efter at premierminister José Sócrates den 23. marts gik af, efter at en sparepakke blev nedstemt i parlamentet, og landet blev herefter reelt sat under Valutafondens og EU's administration.

Grækenland: Benzin på bålet

Hverken Irland eller Grækenland eller noget andet land er kommet ud af krisen ved hjælp af de lånte penge eller som følge af EU's og IMF's krav til den førte økonomiske politik. Man kan tværtimod konstatere, at Grækenland nu er tilbage ved skranken for at få hjælp til at refinansiere nye forfaldne lån.

Det er kun et år efter, at IMF og EU første gang kom den græske regering til assistance med at rundbarbere budgetterne. Det førte dengang til militante protester, demonstrationer og strejker mod nedskæringer.

De græske arbejderes og ungdommens protestbevægelse er fortsat lige siden. Også i forbindelse med forhand-

lingerne om nye lån og tilhørende græske "genopretningspakke" var der indkaldt til generalstrejke den 11. maj.

Mange af demonstranterne fik i den forbindelse lært, at forskellen på et såkaldt demokratisk lands håndtering af protester ikke er væsensforskellig fra de mere utilslørede diktaturer i Mellemøsten og Nordafrika. Politiet gik brutalt til angreb på dem, der deltog i demonstrationerne til støtte for den græske generalstrejke. 67 havde efterfølgende brug for lægelig behandling.

Gælden en tikkende bombe under eurozonen

Den voksende gæld er den direkte konsekvens af den politik EU-landene gennemførte for at redde bankerne ud af finanskrisen i første omgang.

Nu er gældens størrelse blot ved at nå den håbløse situation, at alene renterne stjæler alle de mindst rige landes indtægter. Det er selvsagt en umulig situation og en tikkende bombe under eurozonen.

De såkaldte solidariske lån fra EU's store økonomiske magter med Tyskland i spidsen har i praksis fået som konsekvens at forlænge depressionsfasen for de knap så velstående lande og øge den økonomiske ubalance i det europæiske projekt.

Så de fattigste lande kommer endnu fattigere ud af krisen, mens de rigeste vil have reddet skindet.

Tydeligere kan det ikke blive: EU er ikke solidarisk med samfundets svageste, ikke med dem, der får hjulene til at dreje rundt, ikke med ungdommen, og EU er heller ikke solidarisk mellem landene indbyrdes. EU er den europæiske storkapitals projekt – og ingen andres.

Frygter reelt demokrati

Den tyske kansler Angela Merkel forsøgte i en tale i sidste uge at skjule sagens sammenhæng ved at gøre det til et spørgsmål om 'arbejdsmoral'. Hun forklarede, at selvom Tyskland vil intensivere støtten til eurozonens gældplagede lande, vil man ikke bare vise solidaritet uden at kræve noget til gengæld. Beskeden var altså, at arbejderne og folkene i de kriseramte sydeuropæiske lande arbejder for lidt, går for tidligt på pension og holder for meget ferie.

Sådanne usmagelige forsøg på at genoplive en tysk herremandsmentalitet er symptomatisk for krisen i Euro-land. På samme måde som immigrantarbejdere bliver stereotypiseret og langt for had, skal vi i Nordeuropa indoktrinere med den opfattelse, at krisen er sydeuropæernes egen fejl.

En del af den overlegenhedsfølelse, som spredes, er simpelthen en moderne udgave af forestillingen, som var grundfæstet i kolonitiden, om den (nord)europæiske civilisations overlegenhed over for barbariet.

EU er heller ikke demokratiets forkæmper, som politikernes festtaler påstår. EU's påståede støtte til folkerevolutionerne i Nordafrika og de arabiske folks kamp for demokrati er kommet, da folkene selv begyndte at jage diktatorerne på flugt, og har ikke betydet flere diktaturers fald, men derimod en ny krig mod Libyen.

Det 'demokratiske' EU frygter kravet om REELT DEMOKRATI NU, som den spanske ungdom massivt rejser.

Ingen befolkninger har fået et ord indført om bankpakker og fyringsrunder. Hele den politiske elite har omfavnet europagten. Protester imod de herskende vrangforestillinger eller demonstranter, der kæmper for at lade de rige betale krisen, bliver ignoreret eller slået ned.

Katastrofeopkald fra fagbevægelsen

*EU skal øjeblikkelig
opgive sin
nedskæringspolitik og
sætte vækst og udvikling
på dagsordenen, lyder
kravet fra Den Europæiske
Faglige Sammenslutning*

EU skal øjeblikkelig opgive sin nedskæringspolitik og sætte vækst og udvikling på dagsordenen, lyder kravet fra Den Europæiske Faglige Sammenslutning.

I en "katastrofe resolution" fra EFS' kongres i Athen kræver fagbevægelsen, at EU's finansministre opgiver den nuværende politiske kurs. Resolutionen blev vedtaget samme dag, som finansministrene vedtog nye skrappe krav til Portugal til gengæld for lån.

Den græske krise viser efter EFS' opfattelse klart, at redningspakkerne ikke har ført til en stabilisering af Eurozonen. Det var ellers, hvad EU's statsledere erklærede ville ske, da de for et år siden vedtog en "redningspakke" til Grækenland med medfølgende dybe nedskæringer i både lønninger og velfærd.

- Statslederne erklærede, at det ville redde Eurozonen. Men de påtvungne nedskæringer sendte den græske økonomi ud i en dybere recession. Massive nedskæringer truer nu den sociale fred, hedder det i resolutionen.

Resultatet af EU's medicin betød hverken en stabilisering af euroen eller en genopretning af græsk økonomi. Tværtimod skrumpede den græske økonomi med 4,3 procent på et år.

Det græske eksempel viser, at den redningsparaply EU sværger til ikke virker, mener EFS.

- Uden vækst, ingen forbedring af statsbudgettet. Tværtimod, arbejdsløsheden og konkurserne vil vokse. Irland og Portugal står over for samme situation. Voksene gæld, der bliver mødt med nedskæringer, som fører til nye lån og nye endnu hårdere nedskæringer. Den

nedadgående spiral er sat i gang, og som sædvanlig er det arbejderne, der skal bære byrden. Det skal forhindres, lyder det fra EFS' kongres.

Den europæiske fagbevægelse kræver i stedet en omfattende investeringsplan, som kan hjælpe de tre lande med at få gang i økonomien. Bl.a. foreslår EFS, at de skal kunne låne til samme rente, som bankerne låner penge til i Den Europæiske Centralbank.

Nej til EU-indblanding i overenskomster

EU's finansministre mødes også i Athen samtidig med EFS' kongres. Her skal de også behandle EU-kommissionens forslag til en stram økonomisk styring af EU-landenes økonomier, den såkaldte 'six-pack'.

EFS har tidligere kritiseret forslaget, fordi det lægger op til, at EU skal kunne blande sig i løndannelsen i de enkelte lande. Selvom forslaget er blevet ændret undervejs, så fastholder EFS sin kritik.

- EFS vil aldrig acceptere direkte eller indirekte indblanding i lønforhold, i de uafhængige kollektive forhandlinger eller i de nationale lønsystemer. Løn er ikke et spørgsmål, som hører under hverken Kommissionens eller ministerrådets kompetence, konstaterer kongressen.

Derfor kræver de delegerede, at finansministrene anerkender arbejdsmarkedets parters autonomi og afviser enhver indblanding fra EU i løns spørgsmål.

brink, Fagbevægelsen mod EU

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

**Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

NATO fortsætter drabsorgiet i Afrika og Asien

Af Rick Rozoff

Anders Fogh hos Barack Obama
13. maj 2011

Den 13. maj mødtes præsident Barack Obama og NATO's generalsekretær Anders Fogh Rasmussen i Det Hvide Hus, og de gav hinanden tilsagn om at fortsætte de to store krige i verden, i Afghanistan og Libyen.

Der er over 150.000 udenlandske tropper involveret i den snart tiårige krig i Afghanistan, hvor mindst 130.000 gør tjeneste under ISAF, NATO's besættelsesstyrke.

Efter NATO overtog kommandoen for krigen mod Libyen den 31. marts, har militærblokken gennemført næsten 7.000 flytogter med mere end 2.600 kampfly. Obama og Rasmussen annoncerede, at det bliver USA, som vil afholde næste års NATO-topmøde.

I en kronik samme dag i Wall Street Journal skrev Rasmussen:

"NATO's operationelle forpligtelser har skiftet til ukendelighed i de sidste 20 år, og vi har haft mere travlt".

Sandt nok:

NATO-styrker dræbte en 12-årig pige og sårede fire andre piger mellem 8 og 15 i Kumar-provinsen i Afghanistan den 15. maj, ifølge provinsens politichef. Dagen før dræbte man en 15-årig dreng, søn af en afghansk soldat, under et natligt raid i Nangarhar-provinsen. Dette førte til en demonstration af lokale afghanere, der blev beskudt af regeringsstyrker. Fire protesterende blev myrdet, heriblandt en 14-årig dreng.

12. maj dræbte NATO-tropper en 12-årig pige og en politimand, hendes slægtning, også i Nagarhar provinsen, Pogens far siger:

"De (udenlandske tropper, red.) kastede en håndgranat mod min datter,

da hun løb ud af sit værelse i panik. Hun var dræbt på stedet".

To uger tidligere angreb NATO- og regeringstropper en pakistansk grænsekontrol i Syd-Waziristan. Tre afghanske soldater blev dræbt og to pakistanske sikkerhedsfolk såret. De pakistanske sikkerhedsfolk udtalte, at de besvarede ilden, da de blev angrebet af afghanske og NATO-tropper ...

Det blev kommenteret sådan af en leder af et pakistansk oppositionsparti:

"NATO-angrebet var ikke en tilfældighed, men et kalkuleret og planlagt skridt for at ramme Pakistan for at skjule fiaskoen i Afghanistan. Krænkelser af pakistansk territorium indikerer, at USA planlagde at føre krigen ind i Pakistan".

Amerikanske droneangreb dræbte otte folk Nord-Waziristan i Pakistan den 12. maj, hvor de lokale oplyste, at alle døde var uskyldige mennesker. To dage tidligere havde amerikanske dronefly affyret to missiler mod et køretøj, hvor de slog mindst fem personer ihjel og sårede yderligere syv, i Syd-Waziristan. De afdødes identitet kunne ikke øjeblikkeligt fastslås.

Amerikanerne havde nok *Hellfire*- (helvedesild)-missiler tilbage til at udføre et droneangreb i Yemen tidligere denne måned. Det missede det planlagte mål, men slog i stedet to andre mennesker ihjel.

I slutningen af sidste måned åbnede tre NATO-helikoptere ild mod iranske fiskere 750 km nord for den somaliske hovedstad Mogadishu i Det Indiske Ocean. Derved såredes tre iranere, og tre somaliere blev dræbt, i det andet af sådanne angreb inden for to dage. Den iranske fiskeriminister Mohamed Ali har fordømt NATO's angreb og forlangte en undskyldning fra de internationale styrker.

Den 13. maj bombede NATO-fly den libyske by Brega. Her dræbtes 16 civile, herunder 11 gejstlige, der var på en fredsmision, og 45 andre såredes.

Samme dag bombede krigsskibe fra alliancen – en del af den flåde på tyve skibe, som håndhæver blokaden af havet ved Libyen – en Røde Kors-bygning i den af oprørerne kontrollerede by Misrata, ligesom man bombede

Fogh hos Bush i Det Hvide Hus 2002: *"Irak har masseødelæggelsesvåben. Det er ikke noget, vi blot tror. Det er noget, vi ved."*

udkantsområderne i den nærliggende by Zlitan.

Den følgende dag rapporterede det libyske stats-tv, at et NATO-luftangreb ramte den nordkoreanske ambassade i Tripoli. Adskillige andre steder i hovedstaden blev mål i timerne efter, at Libyens leder Muammar Gaddafi optrådte på fjernsyn for første gang efter NATO-angrebet den 30. april, der dræbte en af hans sønner og tre af hans børnebørn.

General Carter Ham er befalingshaver for USA's Afrika-kommando, som stod i spidsen for luftkrigen og flådeoperationerne imod Libyen fra den 19.-30. marts. I en tale i Uganda den 11. maj forsvarede han udsendelsen af flere tropper til den fortsatte væbnede konflikt i Somalia og tilbød herunder amerikansk bistand til den afrikanske indsats. I løbet af det sidste år har NATO fløjet tusinder af ugandiske soldater ind og ud af den somaliske hovedstad, hvor tre ugandiske soldater blev dræbt og mange sårede tre dage efter Hams udtalelse.

Djibouti rummer Pentagons eneste permanente militærbase i Afrika med mindst 2.500 tropper i dets Combined Joint Task Force – Horn of Africa. Den 14. maj oplystes det, at man ville udsende to bataljoner til Somalia for at slutte sig til de 9.000 ugandiske og burundiske styrker der.

Langt flere uskyldige mennesker inklusive børn vil blive slået ihjel i Afrika, Asien og Den Arabiske Halvø, inden NATO-topmødet træder sammen i USA næste år.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Stop NATO 15. maj 2011

Savage Rose: Solidaritet med Grup Yorum

Annisette Koppel har skrevet en solidaritetshilsen til Grup Yorum på hjemmesiden nudem.dk

Nudem.dk kunne i sidste uge berette, at tre medlemmer af det legendariske kurdiske musikband Grup Yorum, der gennem mange år har støttet den kurdiske kamp, var anholdt – igen.

I Danmark er Grup Yorum mest kendt for deres sang ”Stien i Bjerget”, med selveste Savage Rose. I forbindelse med tilbageholdelsen af de tre medlemmer af GrupYorum har forsangeren for rockgruppen Savage Rose, Annisette Koppel, skrevet et brev til Nudem.dk, hvori hun lader tankerne flyde. Brevet kan læses forned.

Samarbejdet mellem den danske og kurdiske musikgruppe opstod, da Grup Yorum endnu en gang stod til fængselsstraf i Tyrkiet for deres politiske sange. Savage Rose tog til Tyrkiet for at støtte det kurdiske band under retssagen.

Bandet er blevet forfulgt i mange år for deres kunstneriske ytringer i Tyrkiet. På nuværende tidspunkt er Grup Yorum blevet sigtet over 30 gange, blandt andet for terrorvirksomhed.

Brev fra Annisette:

Jeg er rystet over, hvad der sker i Tyrkiet.

Jeg ser mine venner og musikvenner blive anholdt i en verden, hvor musikken skulle spille og sangene flyve,

vores verden, der stadig bliver regeret af middelalderlige tilbagestående tanker,

der tror, man kan tvinge menneskets drift om frihed og social retfærdighed i knæ!

Jeg rystet over, hvad der sker i vores verden.

Jeg ser vores sønner drage til andre lande for at udføre drab på andres sønner,

for en tilbagestående voldsagt, der stadig tror, de kan regere og styre verdens folk

som slaver.

Jeg er rystet over at se, hvad der sker med vores moder jord.

Jeg ser den store grådighed bore sig igennem hende, tomme hendes indre, i troen på, at de for evigt vil overleve hende.

Jeg fyldes af glæde, når jeg mærker den store natur i os, når vi uundgåeligt rejser os mod uretfærdighed.

Som havets store bølger er vi mennesker ikke til at standse.

Og jeg fyldes med glæde, når verdens undertrykte folk, og dem som endnu ikke er levende døde,

samler sig i det fælles ønske om, at vores jord skal være det sted, vi elsker at være sammen,

Hør !! –

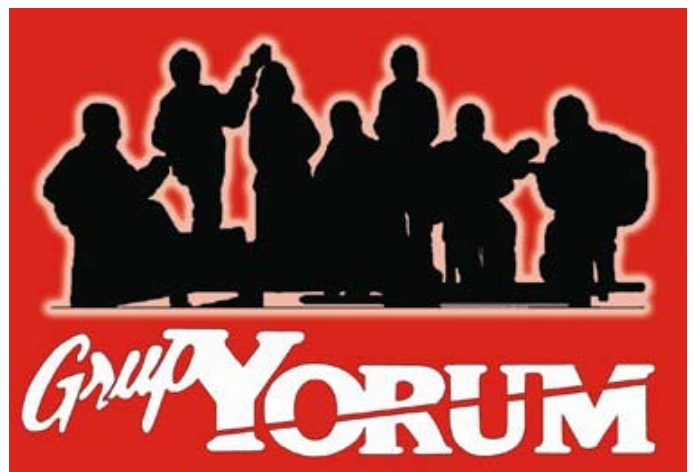
Musikken vil spille

og Sangen vil flyve overalt,

Fri

Kærlig hilsen,

Annisette.

Savage Rose 2011

Oftentimes er en koncertturné med Savage Rose også en præsentation af den seneste CD. Sådan er det ikke denne gang, for den kommende CD skal, om ellers alt går vel, først indspilles til august, i USA. Der var kun en enkelt ny sang med i Koncerthuset i DR-byen, da det unge Savage Rose 2011 med den legendariske sangerinde i front spillede for fuldt hus (1600) lørdag den 21. maj. Dagen efter var der en ekstrakonzert.

Den hedder *Voice of Revolution*, inspireret af den ny bølge af folkerevolutioner, der fra Nordafrika breder sig ud over verden, og endnu en sang af Annisette,, der er dømt til at blive en SR-klassiker.

Den føjede sig smukt ind i rækken af stærke numre, især fra det engelsksprogede bagkatalog, fortrinsvis fra perioden fra starten i 67 til midten af 70erne, som dagens Savage Rose har taget op igen. Og ikke bare holder Thomas Koppels musik, hvad vi i forvejen vidste – men sangene har tilmed fornyet aktualitet og relevans i den sorte tid, vi lever i.

Koncerten var langt fra bare en opsamling af hits; den var en sammenhængende fortælling fra Annisette og hendes band om hendes tid fra ungdomsoprøret til krig og revolution i den ny verdensorden – om nødvendigheden af forandring, af fred, kærlighed og oprør.

Bifaldet voksede tordnende som musikken varmede igennem. *Palæstinas sang* fra 'En vugge af stål' (1982) - med instrumentering fra den periode - blev mødt med bragende tilslutning. Det store publikum reagerede positivt og politisk.

Annisettes dramatiske sangkraft står selvfølgelig i centrum. I mange numre overgår hun suverænt sig selv fra indspilningerne for mange årtier siden – som i *Ballad of Gale* eller pragtstykket *Refugee*, som nu er en hilsen til Dansk Folkeparti og VKO fra et sejt svingende band: *Wellcome be / the refugee!*

Annisette hører til de største, og Savage Rose 2011 er en helstøbt oplevelse.

Sørg for at få den med!

Annisette i Koncerthuset den 21. maj: Den magiske sang

Revolutionært Sommertræf 2011

29. juli-3. august

Sæt et stort, rødt X i kalenderen fra fredag den 29. juli til onsdag den 3. august. De dage er der nemlig Revolutionært Sommertræf 2011 – i år på Midtsjælland.

der være kombination af teori og praksis, debatter og workshops, oplæg og oplæring, og et fokus på at forberede deltagerne på det kommende års politiske kampe.

Revolutionært Sommertræf 2011 rejser overordnede spørgsmål som:

Hvilke erfaringer er vi blevet rigere det seneste år? Hvilken taktisk analyse skal ligge til grund for det kommende års arbejde?

Hvordan kan den revolutionære bevægelse understøtte ungdommens og arbejdernes spontane og sporadiske protester, og hvordan kan den revolutionære bevægelse tage initiativer, der sætter systemet under pres?

Hvordan forestiller vi os socialismen, og hvordan får vi socialismen på den danske klassekamps dagsorden?

På Revolutionært Sommertræf vil

Tilmeld dig nu!

Revolutionært Sommertræf finder sted fra d. 29 juli til d. 3 august og arrangeres i et samarbejde mellem

**Danmarks Kommunistiske
Ungdomsforbund
Foreningen Oktober
og
Arbejderpartiet Kommunisterne**

Flere oplysninger ved tilmelding

**Priser for deltagelse på
Revolutionært Sommertræf**

Hele træffet:

Under 25 år, på overførselsindkomst: 700 kr.

Over 25 år: 900 kr.

For tilmelding eller yderligere info – kontakt via: apk@apk2000.dk eller dku@dku99.dk

V.I. Lenin:

Tale til forsvar for Kommunistiske Internationales taktik

Den 1. juli 1921 holdt Lenin en tale på Kominterns 3. kongres til forsvar for de kongresteser omkring bolsjevikpartiets taktik, som han havde udarbejdet og som blev fremlagt og vedtaget på kongressen. Den 3. kongres fandt sted i Moskva 22. juni – 12. juli 1921. Her er et uddrag af talen, der imødegik 'venstre' opportunistisk kritik af teserne

At vi sejrede i Rusland og så let, skyldes, at vi forberedte vores revolution under den imperialistiske krig. Det var den første betingelse. Ti millioner arbejdere og bønder var under våben i vores land og vore paroler lød: Øjeblikkelig fred, hvad der end skete. Vi vandt, fordi de bredeste bondemasser var revolutionært indstillet imod godsejerne. De socialrevolutionære, tilhængerne af 2. internationale og 2 ½ Internationalen, var i november 1917 et stort bondeparti. De krævede revolutionære tiltag, men i lighed med dagens helte i 2. Internationale og 2 1/2-Internationalen havde de ikke tilstrækkelig mod til at optræde revolutionært.

I august og september 1917 fastslog vi: "På det teoretiske område kæmper vi fortsat mod de socialrevolutionære, men på det praktiske område er vi rede til at godtage deres program, for kun vi er i stand til at føre dette program ud i livet".

Som sagt, så gjort. Bønderne, som var fjendtlig indstillet mod os i november 1917, efter at vi havde sejret, og som sendte et flertal af socialrevolutionære til den konstituerende forsamling, blev vundet over på vores side. Dog ikke i løbet af nogle dage, som jeg fejlagtigt antog og forudsagde, men i alle tilfælde i løbet af nogle uger. Forskellen var nu ikke stor.

Vis mig det land i Europa, hvor I

Lenin tager notater til sin tale på Kominterns 3. kongres 1. juli 1921

ville kunne vinde flertallet af bønderne over på jeres side i løbet af nogen uger! Måske Italien? (*Latter i salen.*) Hvis det påstås, at vi sejrede i Rusland, selvom vi kun havde et lille parti, viser dette kun, at det er folk, der ikke har forstået den russiske revolution og slet ikke forstår, hvordan man må forberede en revolution.

Vort første trin var at skabe et virkeligt kommunistisk parti, for at vide, hvem vi havde med at gøre, og hvem vi kunne have fuld tillid til. Parolen fra første og anden kongres var 'Ud med centristerne!' Hvis vi ikke over hele linjen og over hele verden skiller os af med centristerne og halvcentristerne, som vi i Rusland kalder mensjevikkerne, så har vi ikke engang forstået kommunismens ABC.

Første opgave var at skabe et virkeligt revolutionært parti og bryde med

mensjevikkerne. Men det er bare en forskole. Vi holder snart vor 3. kongres, og kammerat Terracini hævder stadig, at forskolens opgave er at rense ud, forfølge og afsløre centristerne og halvcentristerne. Jeg takker dybfølt! Vi har allerede gjort det grundig nok. Allerede på den 2. kongres udtalte vi, at centristerne er vore fjender.

Men det gælder om at gå fremad. Andet trin bør bestå i, at de, som er organiserede i parti, må lære sig at forberede en revolution. I mange lande har vi ikke engang lært os at beherske ledelsen. Vi har sejret i Rusland fordi vi på vores side havde ikke bare det ubestridte flertal af arbejderklassen (under valgene i 1917 havde vi det afgørende flertal af arbejderne med os imod mensjevikkerne), men også fordi det halve af hæren gik over til vor side

straks efter, at vi havde erobret magten, og ni tiendedele af bondemasserne gjorde det samme i løbet af nogle uger; vi sejrede, fordi vi ikke vedtog vores eget agrarprogram, men de socialrevolutionæres, og førte det ud i livet.

Vor sejr bestod netop i, at vi gennemførte de socialrevolutionæres program; derfor var denne sejr så let. Findes der da reelt hos jer i vest tilsvarende illusioner? Det er en latterlig påstand! Sammenlign dog de konkrete økonomiske betingelser, kammerat Terracini, og alle I andre, som har underskrevet ændringsforslagene!

Men selv om flertallet meget snart var på vor side, var de vanskeligheder, som vi mødte efter sejren, meget store. Alligevel klarede vi os, fordi vi huskede ikke bare vore mål, men også vore principper, og fordi vi ikke gav plads i vort parti til personer, der tiede om princip-

perne og talte om målene, om de ”dynamiske tendenser” og ”overgang fra passivitet til aktivitet”. Vi vil måske blive anklaget for, at vi foretrækker at holde den slags herrer i fængsel. Men ellers ville diktaturet ikke være mulig.

Vi bør forberede diktaturet, og det indebærer kamp imod denne slags fraser og ændringer. (*Latter i salen.*)

Overalt i vore teser tales der om masserne.

Vores kammerater til venstre, Tysklands Kommunistiske Arbejderparti, misbruger alt for ofte dette ord. Men kammerat Terracini og de, som har underskrevet ændringsforslagene, ved heller ikke, hvad vi forstår med ordet ’masse’.

Jeg har allerede talt for længe og vil derfor kun sige nogle få ord om begrebet ’masserne’. Begrebet ’masserne’ forandrer sig, eftersom kampens karakter forandrer sig. Da kampen var i sin begyndelse, var det tilstrækkeligt med nogle tusinder virkelig revolutionære arbejdere for at vi kunne tale om en ’masse’. Hvis et parti klarer at trække ikke blot sine egne medlemmer med i kampen, hvis det også klarer at trække de partiløse med, så er det allerede en begyndelse til at erobre masserne. Under vor revolution forekom der tilfælde, hvor nogle tusinder arbejdere udgjorde massen.

I vor bevægelses historie, i vor kamp mod mensjevikkerne, vil I finde mange tilsvarende eksempler, hvor det i en by var nok med nogle tusinder arbejdere for at give bevægelsen en klar massekarakter. Hvis nogle tusinder partiløse arbejdere, som normalt lever et spidsborgerligt liv og frister en ynkelig tilværelse uden en gang at have hørt om politik, begynder at optræde på revolutionær vis, ja så står I foran en masse.

Hvis bevægelsen spreder sig og vokser i styrke, vil den gradvist gå over i en

virkelig revolution. Det så vi i 1905 og i 1917, under de tre revolutioner, og I vil også komme til at opleve det.

Når revolutionen er tilstrækkeligt forberedt, så bliver begrebet ’masserne’ et andet: nogle tusinder arbejdere udgør ikke længere en masse. Dette ord begynder at betegne noget andet. Begrebet masse forandrer sig i den forstand, at det kommer til at betyde flertallet, og ikke bare et simpelt flertal af arbejdere, men flertallet af alle de udbyttede; en revolutionær kan ikke forstå det på anden måde, enhver anden tolkning af dette ord bliver uforståelig.

Det er muligt, at også et lille parti som det engelske eller det amerikanske efter at have studeret den politiske udvikling grundigt og gjort sig kendt med de partiløse massers liv og vaner også kan skabe en revolutionær bevægelse på et gunstigt tidspunkt; kammerat Radek nævnedes minearbejderstrejken som et godt eksempel.

Hvis et sådan parti træder frem med sine paroler på et sådan tidspunkt og opnår, at mange millioner arbejdere følger det, så vil I stå overfor en massebevægelse.

Jeg benægter ikke kategorisk, at også et ganske lille parti kan starte en revolution og føre den frem til sejr. Men det gælder om at vide, hvilke metoder man må bruge for at vinde masserne over på sin side. Det kræver en grundig forberedelse af revolutionen.

Men så er det nogle kammerater, der stiller sig op og siger: ”Vi må øjeblikkeligt gå væk fra kravet om ”store” masser. Vi må gå til kamp imod sådanne kammerater. Ikke i noget land vil I kunne sejre uden en grundig forberedelse.

Det er tilstrækkeligt med et ganske lille parti for at lede masserne. I visse situationer er det ikke nødvendig med store organisationer. Men for at kunne sejre skal man have massernes støtte og sympati. Det er ikke altid nødvendigt med et absolut flertal, men for at sejre og kunne holde sig ved magten er det nødvendigt ikke bare med et flertal af arbejderklassen, jeg bruger her udtrykket arbejderklassen i dets vesteuropæiske betydning, dvs. i betydningen industriproletariatet, men desuden også flertallet af landbefolkningens udbyttede og arbejdende mennesker.

Har I spekuleret over det? Kan vi

finde den mindste antydning til en slig tanke i Terracinis tale? Der snakkes om ”de dynamiske tendenser” og ”overgang fra passivitet til aktivitet”. Kommer han ind på fødevarspørgsmålet, i det mindste med få ord? Men arbejderne forlanger at få mad, selvom de også kan tåle meget og sulte, sådan som vi til en vis grad har set det i Rusland.

Vi må derfor vinde ikke blot flertallet af arbejderklassen, men desuden flertallet af de arbejdende og udbyttede mennesker på landet over på vor side. Er I gået i gang med det? Næsten ingen steder.

Jeg gentager derfor, at jeg ubetinget vil forsvare vore teser, og jeg anser dette forsvar som min pligt. Vi har ikke bare fordømt centristerne, men også sat dem udenfor partiet. Nu må vi vende os mod den anden side, som jeg mener også er farlig.

Vi må fortælle vore kammerater den sandhed på høfligste måde - og i vore teser bliver det sagt både elskværdig og høfligt - sådan at ingen skal føle sig fornærmede: Vi står nu overfor andre spørgsmål, der er vigtigere end at jage centriste. Vi har haft nok af det spørgsmål. Vi er til og med kørt lidt sur i det. Kammeraterne bør i stedet lære sig at føre en virkelig revolutionær kamp.

De tyske arbejdere er allerede i færd med det. Hundredtusinder af proletarer har kæmpet helt modigt i Tyskland. Enhver, der går imod denne kamp, bør ekskluderes øjeblikkeligt. Men siden gælder det ikke om at hengive sig til vidtløftig snak, men straks gå i gang med at lære, lære af de fejl, vi har begået, for bedre at kunne organisere kampen.

Vi bør ikke skjule vore fejl overfor fjenden. Den, der er ræd for dette, er ingen revolutionær. Vi skal derimod sige åbent til arbejderne: ”Ja, vi har begået fejl”, for at de ikke skal gentage sig i fremtiden, og for at vi bedre skal kunne vælge tidspunkt. Hvis flertallet af det arbejdende folk, altså ikke alene flertallet af arbejderne, men flertallet af alle udbyttede og undertrykte, under selve kampen går over til vor side, da vil vi virkelig sejre. (*Langvarig applaus.*)

Talen blev trykt i sin helhed den 8. juli 1921 i ”Bulletin fra Kominterns 3. kongres” nr. 11

Målet er fuldt!

'Skal vi da som lam lade os føre til kapitalens slagterbænk?' Sådan skrev Danmarks første arbejderleder, Louis Pio, i 1872, da arbejdskampene for velfærd for alvor tog fart. Siden da har arbejderne tilkæmpet sig mange velfærdsgoder. Nu har regeringen med støtte fra Det Radikale Venstre og Dansk Folkeparti indgået en aftale, der vil kastre efterlønnen og folkepensionen.

Det sker, mens den danske storkoncern Danisco i en international magtkamp med aggressive hedgefonde, der vil score en hurtig milliardgevinst, bliver solgt for 37 milliarder kroner til den amerikanske kemigigant DuPont. Det

sker, mens skattemilliarderne i Københavns lufthavn og andre kapitalfonde fosser ud af landet. Det sker, mens bankernes spekulationstab i milliarder tørres af på skatteborgerne, og det sker, mens Danmark for milliarder af skattekrone deltager i angrebskrige mod Afghanistan og Libyen.

De tilkæmpede velfærdsgoder er så sandelig på kapitalens slagterbænk under den økonomiske krise. Med Pio må vi slå fast: "Målet er fuldt. Lad der ikke komme en eneste dråbe til, eller det flyder over."

Frank Johannesen
Valby

S/SF overser milliardgevinst hos de mindste

Fremtidig vækst kræver solide investeringer i vuggestuer og børnehaver, mener BUPL. Det overser både regeringens og oppositionens 2020-planer

Investeringer i de mindste samfundsborgere betaler sig. Det er dokumenteret fra flere sider. En OECD-rapport fra 2006 konkluderer for eksempel, at hvis man ikke investerer tilstrækkeligt i børneområdet, har det klare negative økonomiske konsekvenser. Børn der har gået i daginstitution begår ganske enkelt mindre kriminalitet, bliver bedre uddannet, tjener mere osv.

S/SF's 2020-plan taler om, at inve-

stering i uddannelse giver en langsigtet økonomisk gevinst. Det gør planen langt bedre end regeringens, mener BUPL. Men BUPL savner konkrete bud på investeringer i børneområdet i oppositionens 2020-plan.

"Uddannelsessystemet starter i vuggestuen. S og SF's plan taler om at investere i uddannelse, men de glemmer daginstitutionerne. Og det er ærgerligt, for her er der virkelig penge at hente på længere sigt," siger formand for BUPL Henning Pedersen.

BUPL

Forhandlingerne

*gik planmæssigt fremad -
planmæssigt mod endemålet -
efterlønnens ophævelse,
- og endnu et bedrag er
overgået befolkningen fra
"folkevalgte" på Christiansborg -
Som sædvanligt er deres gerninger
helt og aldeles straffri; -
ingen fængselsstraf eller andet
venter dem, - men heller ikke det
ville dække deres slyngelstrege;
de burde i al evighed dømmes ude, -
og lad så folkets røst afgøre hvilken
straf retfærdigheden vil antage*

N.B.

Økonomisk indsamling 2011

Støt KPnetTV

De (ægte) røde lejesvende på KPnetTV er blevet en fast del af Kommunistisk Politik og kpnet.dk's nyhedsdækning. Under sloganet 'Videoreportager fra gaden' har KPnetTV lavet langt over 100 videoer, demonstrationsreportager, dokumentation, taler, interviews på 3 forskellige sprog, stemningsreportager fra 1.maj og meget mere.

Vi har også lavet kanalen KPnetTV2 der under sloganet 'Historien om balladen' bringer indslag fra klassekampens audio-visuelle gemmer.

Nu vil vi lave endnu mere, men vi har brug for jeres hjælp!

Vi laver nu en økonomisk kampagne fra 1.maj og frem til midt-juni, hvor forhåbningen er at vi kan samle nok penge ind til:

- At opbygge et TV-studie.
- At investere i nyt og bedre lydudstyr, bl.a. mikrofoner til interviews i vores nye studie.
- At sikre godt klasse-TV fra flere dele af landet.
- At fortsætte vores arbejde som i løbet af kampagnens løbetid vil være set af langt over 50.000!

Den økonomiske indsamling i 2010 bidrog til indkøbet af en ny trykpresse, der har resulteret i stærk forbedring af tryk kvaliteten af Kommunistisk Politik – og farvebilleder.

Vi håber at I vil spytte lidt i kassen; det er tiltrængt, ligesom KPnetTV er det!

I kan indbetale på:

Reg.nr. 1551 Kontonr. 166 34 271
(Mærk betalingen KPnetTV)

Styrk den røde kanal!

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | youtube.com/user/KPnetTV

Sociale medier, protest og reaktion

I de sidste 2 uger, har Spanien oplevet en landsdækkende protestbølge vendt mod krisepolitikken, der sender regningen til befolkningen. En regning mange spaniere har gennemskuet burde lande på bankernes bord. Spanien er plaget af gæld og høj arbejdsløshed, i befolkningen generelt over 20%, blandt unge over 40%. Som i de arabiske oprør er ungdommen forrest, og den decentrale massekommunikation gennem sociale medier er et vigtigt redskab. For mange er protesten noget nyt, og et udtryk for at flere mister troen på at de etablerede partier kan og vil gøre noget ved situationen.

En europæisk fortsættelse af det arabiske oprør er farlig. Lykkes det først protesterne at bide sig fast, er der en alvorlig risiko for at EU-imperialismens forsøg på at kontrollere udviklingen i Nordafrika fejler, og at regningen for krisen rent faktisk ender hos finanskapitalen. Derfor bliver protesterne, i et forsøg på at styre dem, budt velkommen i nogle borgerlige medier. I den spanske avis "El Pais" er der en medrivende beretning om hvordan protesterne er vokset ud af den veluddannede, men arbejdsløse, ungdom og styrket gennem en lederløs deltagelse på Facebook og Twitter. Pointen er at fastholde bevægelsen i et generelt krav om "reelt demokrati", og undgå at den konkreti-

serer krav og organisation. Obamas "Hope & Change" kampagne er et glimrende eksempel på, hvordan et generelt krav om forandring kan udnyttes og uskadeliggøres.

Problemet er også tydeligt i Egypten. Den enorme folkelige bevægelse, der smed Mubarak på porten, har ikke formået at fortsætte opgøret med det gamle regime. Efter Mubaraks fald kom mange løfter og håb på bordet, men Egypten lider under det magtfulde militær. Siden marts er tusinder forsvundet efter lyn-domme ved lukkede militærdomstole. Det er vigtigt at huske, at uanset karakteren af kapitalens magt, diktatur eller parlamentarisme, så bliver der ikke "givet ved dørene". Enhver progressiv ændring skal kæmpes igennem, og det er kun en sejr, hvis man kan fastholde den.

At fastholde forbedringer kræver magt og magt kræver organisation. Organisation er ikke en karismatisk leder eller en parlamentarisk repræsentation. Organisation er kvartersråd, arbejdsråd, studenterråd osv. Forsamlinger hvor folk organiseres hvor de

lever, og træffer beslutninger med dem de skal kæmpe sammen med. Organisation er også parti, ungdomsforbund, masseorganisationer. Internettet og sociale medier er værktøjer, der kan styrke de lokale organisationer, binde dem tættere sammen over store geografiske afstande og inddrage endnu flere i diskussioner og beslutninger, end det var muligt tidligere.

At se sociale medier som organisatorisk grundlag for forandringer er et idealistisk synspunkt. Et synspunkt, der ignorerer at samfundets værdier kommer fra arbejde, fra produktion, og at kontrol over produktionen er grundlaget for kontrol med det øvrige samfund.

Det er grunden til at borgerlige medier begejstret udråber sociale medier som det nye demokrati.

SiØ

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Solidaritetsmanifestation med det spanske ungdomsoprør

Lørdag eftermiddag den 21. maj havde en gruppe spanske udvekslingsstudenter i Århus indkaldt til solidaritetshapening med demonstranterne i Spanien

Den 15. maj gik omkring 300.000 mennesker på gaden i 60 spanske byer i forbindelse med lokalvalget for at kræve ægte demokrati. Demonstrationerne fortsatte frem til og på selve valgdagen den 22. maj, uanset et demonstrationsforbud.

Et regulært ungdomsoprør – en ny 'spansk revolution' – er i gang.

Den samlende parole for 'den spanske revolution' er DEMOKRATI NU – der bl.a. hentyder til, at der aldrig blev gjort helt op med Franco-regimet og gennemført kravene fra og om den spanske republik. Franco udpegede f. eks. personligt Juan Carlos som sin efterfølger og som konge af Spanien.

Solidaritetsprotesten i Århus blev arrangeret af de spanske udvekslingsstudenter og er et udtryk for omfattende tilslutning til den spanske revolte. Mange steder i udlandet demonstrerede spaniere og lokale i solidaritet samme dag.

I en udtalelse fra manifestationen hedder det bl.a.:

"Vi er alle berørte og vrede over de politiske, økonomiske og sociale udsigter, som vi ser omkring os: korrupsion blandt politikere, forretningsfolk, bankfolk, der forlader os hjælpeløse uden en stemme.

Denne situation er blevet normal, en daglig lidelse, uden håb. Men hvis vi står sammen, kan vi ændre det. Det er tid at ændre tingene, tid til at opbygge et bedre samfund sammen.

Disse er umistelige sandheder, som vi bør efterleve i vores samfund: retten til en bolig, beskæftigelse, kultur, sundhed, uddannelse, politisk deltagelse, for et sundt og lykkeligt liv."

Verden ifølge Latuff

Sandheden er krigens første offer